

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

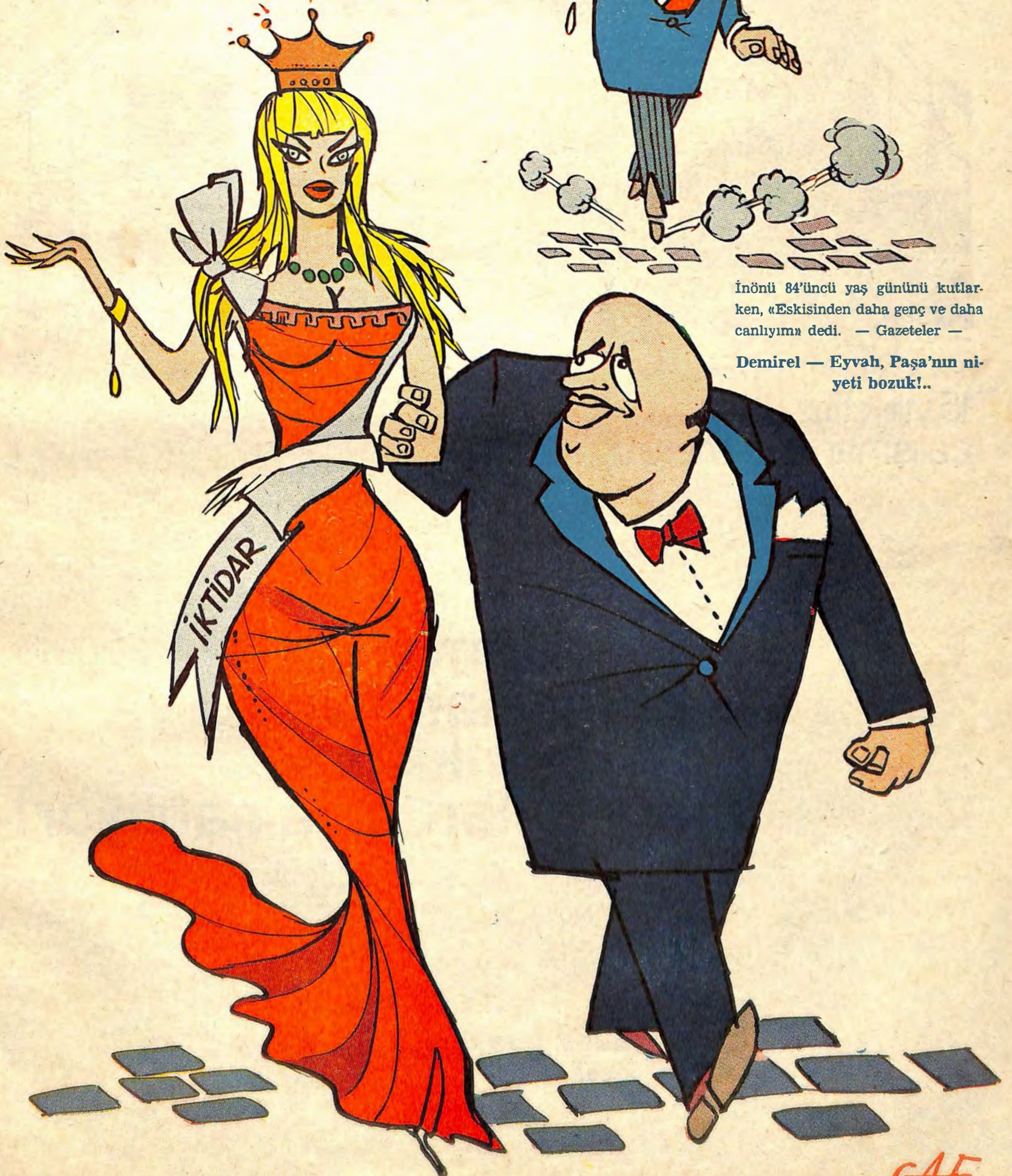
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

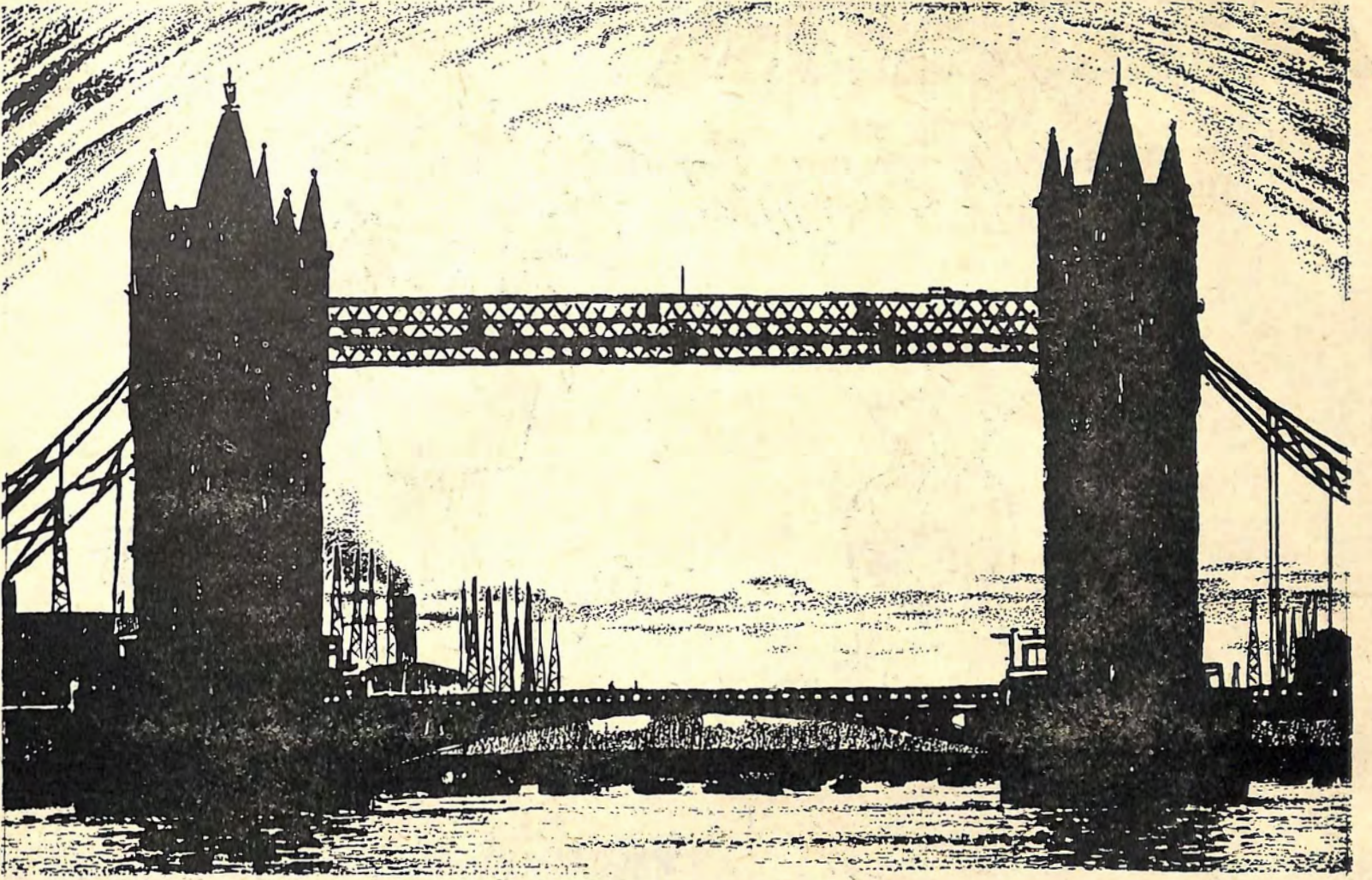
Akbaba

İlkâvî 24 sayfa

İnönü 84'üncü yaş gününü kutlar-
ken, «Eskisinden daha genç ve daha
canlıyım» dedi. — Gazeteler —

Demirel — Eyvah, Paşa'nın ni-
yeti bozuk!..

15 yıllık titiz bir
çalışmanın semeresi...

Altinyıldız kumaşları Avrupa ve Amerika'daki mağazalarda da satılıyor!

Altinyıldız, yıllardan beri ve muntazaman Avrupa piyasalarına yünlü kumaş ihraç eden özel sektöre mensup tek Türk müessesesidir. Dış piyasaların artan talebini karşılamak üzere Altinyıldız Fabrikaları bu yıl yeniden ve en son sistem makinelerle takviye edilmiştir. Altinyıldız kumaşları Avrupa kalitesindedir. Elinizle dokunduğunuz zaman, kumaşın cinsine göre Avustralya yününün sıcaklık ve yumuşaklığını veya Türk tiftiğinin canlılığını parmaklarınızın ucunda hissedersiniz. Altinyıldız çeşitlerini görmeden kışlık kumaşlarınızı seçmeyiniz.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 3073 — 157)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 42 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Ekim 1967

Mayın

DUYDUNUZ mu? Gazeteleri o-kudunuz mu? Amerika'dan nükleer mayın istemişiz vatan sathına döşemek için... Briyantınli saçlı, şık gözlüklü Amerikan Savunma Bakanı Mc Namara:

— Bakalım, demiş, teklifinizi daha geliştirin, bir şeyler düşünürüz.

Demek ki Amerikan dostlarımız bize bir iyilik yapacaklar, yurdun dört bir yanını mayın döşedik mi ooooh... gel keyfim gel.

Peki ama hiç düşünmez misiniz: Ne ihtiyacımız var mayına bizim?

Zaten dört bir yanımız mayınlarla dolu değil mi? Adımını atarken bir mayına çarpmayayım diye vatan-daşın yüreği küt küt atıyor. Hepimiz Güney sınırından Suriye'ye mal kaçır-an kaçakçı gibiyiz; iki adımda bir dokununca patlayacak mayınlarla çevriliyiz. Otabüste çevrenize göz kulak kesilin, hele kazara birine fazlaca dokunsanız Kızıl Çin'in üçün-cü atom bombası gibi patlamaya hazır:

— Ulan akşam akşam kafamı boz-ma, alırım dalağımı haaa!

— Affedersiniz beyefendi kaza ol-du.

— Kaza mı, vilâyet mi anlatırım ben sana!

Beyoğlu'nda yürürken gözünüzü dört açın! Her taraf her an patlama-ya hazır iki ayaklı mayınlarla dolu-dur. Çatık kaşlar, düşük bıyıklar, a-teş gözler, ispirtolu bir soluk ve:

— Heeeeey var mı bana yan ba-kan!... diyen bir edâ... Hafifçe gözü-nüz takılacak olsa:

— Ne o babalık beğenmedin mi?

— Yooo estağfurullah!

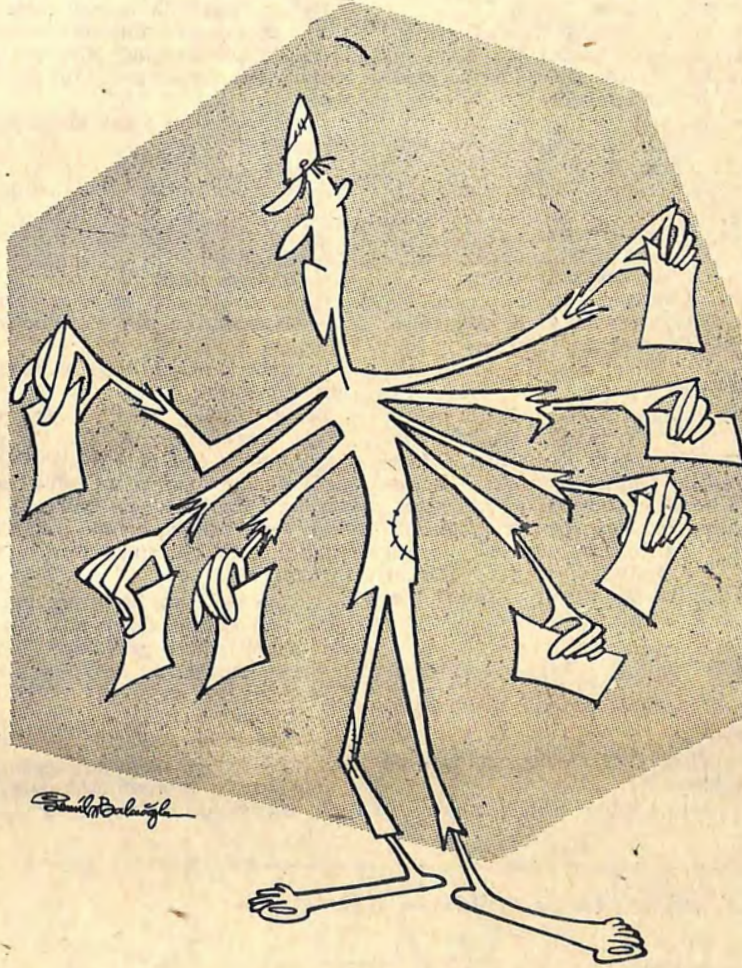
— De bakayım, de! Hoşuna gitme-dim galiba?

— Efendim nereden çıkarıyorsu-nuz hınu?

— Ulan hâlâ konuşuyor musun?

Sinemadan çıktınız. Gece. Çoluk çocuk eve gideceksiniz. Her köşede dört dörtlük bir mayın. Siz ona çarpmasanız, o size çarpmağa ha-zır. İki ayaklı müsellâh belâlar ara-sında yürürken:

— Kızım dikkat! Gel bakayım ya-nıma, hanım sen de şöyle soluma geç!

— Türkiye yedi vergi bölgesine ayrılıyor. —

YEDİ VEREN!

Yüreğiniz kalkıp inerekten bir in-filâk olmadan haneye adımınızı ata-bilirseniz çok şükür deyip:

— Kapiyı iyi kilitleyin, kol demi-rini vurun!... diye tahkimat yapma-nız işten değildir.

Büyük şehirlerde yürüyen mayın-lar özellikle hava karardıktan son-ra artmaktadır. Bunların bir kısmı da kadın ve kızlara musallat olan cinstendir. Gözüne kestirdiklerinin yolunu kesip:

— Hanım abla yatayım da çiğne beni! diye yol kesen, elle kolla sar-

kantılık eden, ettikten sonra muka-vemet görürse şirretleşip hâdis e çı-karan, ortalığı velveteyle verip namus ehlini sindiren, bir sürü mayın so-kakları doldurmuştur.

Bu arada açık kanalizasyon, mik-roplu çukur, çöken inşaat, yayaların kafasına inen iskele, kaldırıma çı-kan otomobil, dükkâna giren otobüs de her köşede bir ayrı tehlike yara-tarak mayın tarlasını zenginleştir-mekte; doğrusu bu cennet vatanı büsbütün cennet haline getirmekte-dir.

Makine yağı satanlar serbest bırakıldı. — Gazeteler —

— Makineler fayrap, tam yol ilerüü!...

Tarlası!

Şehirlerden dağlara doğru çıktığı-nızda artık büsbütün harb düzenine geçmiş olursunuz. Yalçın dağların tepesinden düz yaylalara, çukur ova-lara, ormanlık tepelere kadar mem-leketin her bir köşesi tehlike tohum-larının ekildiği bir tarla gibidir. O-tobüs soygunları, köy basmalar, a-dam kaçırımlar... Vatandaş yolda yürürken ensesinde bir demir ve ku-lağında, iki cümle işitecek gibidir:

— Eller yukarı!

Tehlikeye alışmışız, tehlikeyle bu-run buruna yaşıyoruz. Türkiye'nin nasıl bir mayın tarlası olduğunu Si-lvas - Kayseri maçından iyi göstere-cek ne vardır ki? Bir kibritle alevi... Tamam. Bir arbedenin kanlı infilâ-kında kardeşi kardeşe düşüren orta-mda yaşıyoruz. Hepimiz öylesine gergin, hepimiz öylesine sinirli... Dağdaki eşkıyadan şehirdekine ve sırasında en mâsum görünen kişisi-ne kadar cümlemiz:

— Dokunsanız patlayacak... dedi-ğimiz cinsten bir havanın içine gir-mişiz.

Bırakınız profesyonel mayınları, a-matör mayınlar bile evde her an pat-lamaya hazır bekliyorlar:

— Hanım, beni dinden imandan çıkarma!

— Haaay sevsinler! Çıksan ne o-lur?

— Şimdi seni ayağımın altına alı-rım.

— Ben de şimdi pencereyi açıp imdaaaaat yangın var! diye bağırı-rım.

Ve efendim, haller böyle iken, bri-yantinli saçlı, şık gözlüklü Amerikan Savunma Bakanı Mc Namara nü-kleer mayın talebimiz için:

— Düşünürüz, demiş!

İlâhi Mc Namara! Biz otuz iki mil-yon mayın haline gelmişiz zaten. Sen bize mayın tarlası yollayacağına, bol bol tohumluk buğday yolla... Ama tohumluk buğdayının da kurtlu çık-tığını gazeteler yazıyor. Zaten kafa-mız bozuk, bir de senin kurtlu buğ-dayımı tarlamıza ekip büsbütün bo-zulmayalım.

AKBABA

HER GÜN BAYRAM

Muzaffer İZCÜ

BABAM, gitti kasabaya, kayboldu... Anam ve kardeşlerimle nasıl gözlüyoruz babamın yolunu, aynı, hacı yolu gözler gibi... Anam, ikidebir:

— De yavrum Şüko de, bi tapı işi için bu gadar galınır mı gasaba yerinde? deyip duruyor.

Nihayet bir gece vakti babam, sa-vaşı kaybetmiş askerler gibi çıktı geldi köye. Gece yarısıydı, sesiyle u-yandık. Biz bekliyoruz, babam, bo-yalı şekerler çıkarsın, çörekler versin, leblebiler versin... O, anlatıp du-ruyor:

— Ah avrat ah, sorma başıma ge-lenleri! diyor.

— Olmadı mı tapı işi?

— Olmadı.

— Niden?

— Niden olacah, bayram var.

— Ne bayramı?

— Bilir miyim ben. Hep bayram seyrân oluyor gasaba yerinde.

— Ağnat hele!

— Ne ağnadiym, neyi ağnadiym? Biliyon, burdan iki günde varyon gasaba yerine. Gettim, sabaha gar-şıydı gasabaya vardım. Handa, elimi yüzümü yıkadıktan sonam, oturdum bi çay içtim. Öle bi yorulmuşum ki, nirdeyse gemiklerim konuşacah. Ne-yise, gettim hükümat gonağına, ga-palı... Didim:

— Belkim erken gelmişimdir, hele biraz bekleyem.

Oturdum ordaki daşın üsdüsüne, sardım cuvaremi, bekle Allah bekle. Ne gelen var, ne geden... Didim:

— Ula Şüko, günleri garışdırmıya-sın, bugün bazar olmasın?

Ben tam böyle düşündürkene, bi baktım yoldan eli zurnalı çocuklar-nan, davılcılar geliyo.

— Ula bu da ne ki?

Goşdum, yakaladım öndeki bay-rak dutan oğlanı. Didim:

— Evlât niry gediyouuz?

Çocuk elimi çırpı, heç bi cuvap vırmedi. Sonam, bi candarma geldi yakaladı golumdan:

— Ne isdiyon ula, didi.

— Heeç, soracağdım niry gedi-yorlar, diye, didim.

— Ula avanak, habarın yok mu, bugün bayram, didi. Çekil şöyle ke-nara, talebe tabırları geçecek!

— Eee, geçsinler candarma garda-sım, ha ben çekilmişem işde.

Daşın üsdüsüne oturdum gene. Ta-bır tabır çocuklar geçdi. Mızıkalar, davıllar, gırnatahar ...Didim:

— Eee Şüko, eşşekdir burda böy-le oturan.

Dakıldım arkalarına. Gettik gettik, vardık bi meydanlığa. Hepisi millet alkış tutıyo... Ben de dutdum. Ortaya gomuşlar üsdek bi sandık, giravat-lı adamların biri çıkıyo biri eniy... Bağırıyorlar, çığırıyorlar, vatan di-yorlar, melmeket diyorlar, bayrak diyorlar, millet diyorlar... Herkes bağırır da, ben durur muyum? Ben de bağırđım:

— Yaşa, yaşaaa!...

Biri sordu:

— Sen niden çığırıyor köylü dayı?

Didim:

— Heeç, herkes çığırıyor, ben de çığırıyor.

Sonam, sordum o deliganlıya:

— Heye deliganlı, bunlar niye yır-tınlar böyle?

Didi:

— Bugün bayram.

— Haaa!

Neyise, galabalık dağıldı, ben de gettim geri daşın üsdüsüne oturdum. Bekle ki gonak açıla? Nirdeyse ağ-sam olacah. Ordan geçen birine sor-dum:

— Gardaşım bu gonak nazaman a-çılacah?

Didi:

— Habarın yohdur, bayramdır.

— Heç açılmaz mı bugün?

— Üç gün sonam açılır.

— Niden?

— Bayram didik ya.

— Abooov. Ossun, bayram ossun.

— Ossunu var mı? Yoruldu ma-murlar...

— Heye gardaşım, çoh bi bağırđı-lar, çığırđılar...

Gettim hana... Yatdım. Ara sıra gayfeye gedip çay içdim. Üç gün geçdi, amma dele dele geçdi. Gettim gene sabahınan o daşın üsdüsüne o-turdum. Ha bekle, de bekle ki go-nak açıla? Öylen vakdı, bi adam geldi gonağın gapısını açdı. Goşdum adama:

— Hay yaşıyasın be hemşerim, di-dim, tam kövden çahalı altı gün ol-du. Tapıcı şincik gelir mi?

— Ne tapıcısı?

— İşim var da.

— Gelmez bugün.

— Niden, gonak açılmıyo mu?

— Yoo. Gaymaham beg çekmice-sinde roman kitabını unutmuş da, onu almiya gelmişim.

— Eee hemşerim, mamurların bayram yorgunluğu bitmedi mi da-ha?

— Sen ne diyon gardaşım, yor-gunluğun sonu cumaya geldi. Bi ta-tilin sonu cumaya geldi miydi, cu-martesi de tatil olur, otomatik.

— Otumatik...

— Heye otomatik.

— Dimek bu otumatik tatili. Öle-sem ben yarin geliym.

— Heç gelme, yarin da bazar, tam otomatik.

— Tam otumatik.

Yandık mı biz gene otumatik ta-til uğruna? Hana getmekten gayrısı yoh. Yattım gene iki gün. Bazarte-si sabahı, bismillâh didim, gonağın daşına tündedim. Para tükendi, köv-den goduğum bulgur köftesi tükendi. Bi güzel lâf etseler, çekip köve gelecem amma etmiyorlar ki...

Bekle ki gonak açıla? Bereket tüt-tünü torbayınan götürmüşüm. Sarıp sarıp içiyom cuvaremi. Guşluk vak-dı oldu gelen yoh, öğlen oluyor ge-len yoh. Biraz sonam bi baham ki, gene o bayrak dutan oğlan önde, zurnacı, trampetçiler arkada, çala çala gelmiyorlar mı? Didim:

— Eyvah, gene bayram var!

Goşdum, yakaladım gene bayrak-hı. Didim:

— Oğlum bayram mı? Didi:

— Heee.

— Eyvah eyvah, yandık disene? Gaç gündür bunun tatili?

Didi:

— İki.

Nedecen, iş yok, güç yok, düş-düm gene arkalarına... Vardık gene meydanlığa, gene o giravatlı adamlar çıldılar, bağırđılar, çığırđılar, yırtındılar... Ben de bağırđım:

— Yaşa, yaşıya!...

Millet dağıldı. Hani ya avrat, hak-ları da yok deel ha mamurların. Biz görmemişik heç bayram. Bi yorulu-yorlar ki mamurlar şehir yerindeki bayram için, deme getsin. Sandığın üsdüsünden bağırırkene, çığırırkene, yırtınırkene damarları patlıyo, bo-ğazları guruyo...

Gettim gene hana. Ne çıkında azık galmış, ne cepde metelik. Yalvar yakar, eşşegi rehin koyup hancıdan on lira ödünç aldım. O iki gün için-de on liranın beş lirasını yıdım bi-tirdim. Eee artık, yarin gonak açılacah, ben tapıcıyı görecem, işimi yapıp kövüme döncem. Bi sevin-yom, bi seviniyom ki dime getsin. Ah avrat ah, ağşam bi top sesiynen inledi gasaba. Deli gibi goşdum hancıya. Didim:

— Hancı gardaş, nedir bu top se-si?

Didi:

— Sen mıtıslüman deel misin?

Didim:

— Elhamdülillah.

— Yarin gurban bayramı ya.

— Abooov şincik yandık işde.

— Gözüni sevem hancı gardaşım, gaç gündür bu bayramın şehir ye-rinde tatili?

Didi:

— Dört...

— Abooov!... Eyicene yandık. Han-cı gardaş bi onnuk daha versen?

Hancı, çoh bi eyi adam:

— Ben sana bi yirmi bangnot da-ha verem, eşşek benim ossun, didi.

Sıkışmışım bi kere, ne deyim:

— Ossun, didim.

Bayram namazından sona bi uyu-muşum, aynı zerhoşlar gibi.

Neyise, dört gün daha geldi geçdi. Goşdum gene sabahınan daşın üs-düsüne. Sardım cuvaremi. Bekliyorum ki gonak açıla? Vakıt guşluğu geçin-ce, içime bi korkudur düşdü:

— Ula yoğusam bugün de mi bay-ram?

Ordan bi datlıcı geçiyordu, ona ün-nedim:

— Hemşerim bugün bayram mı?

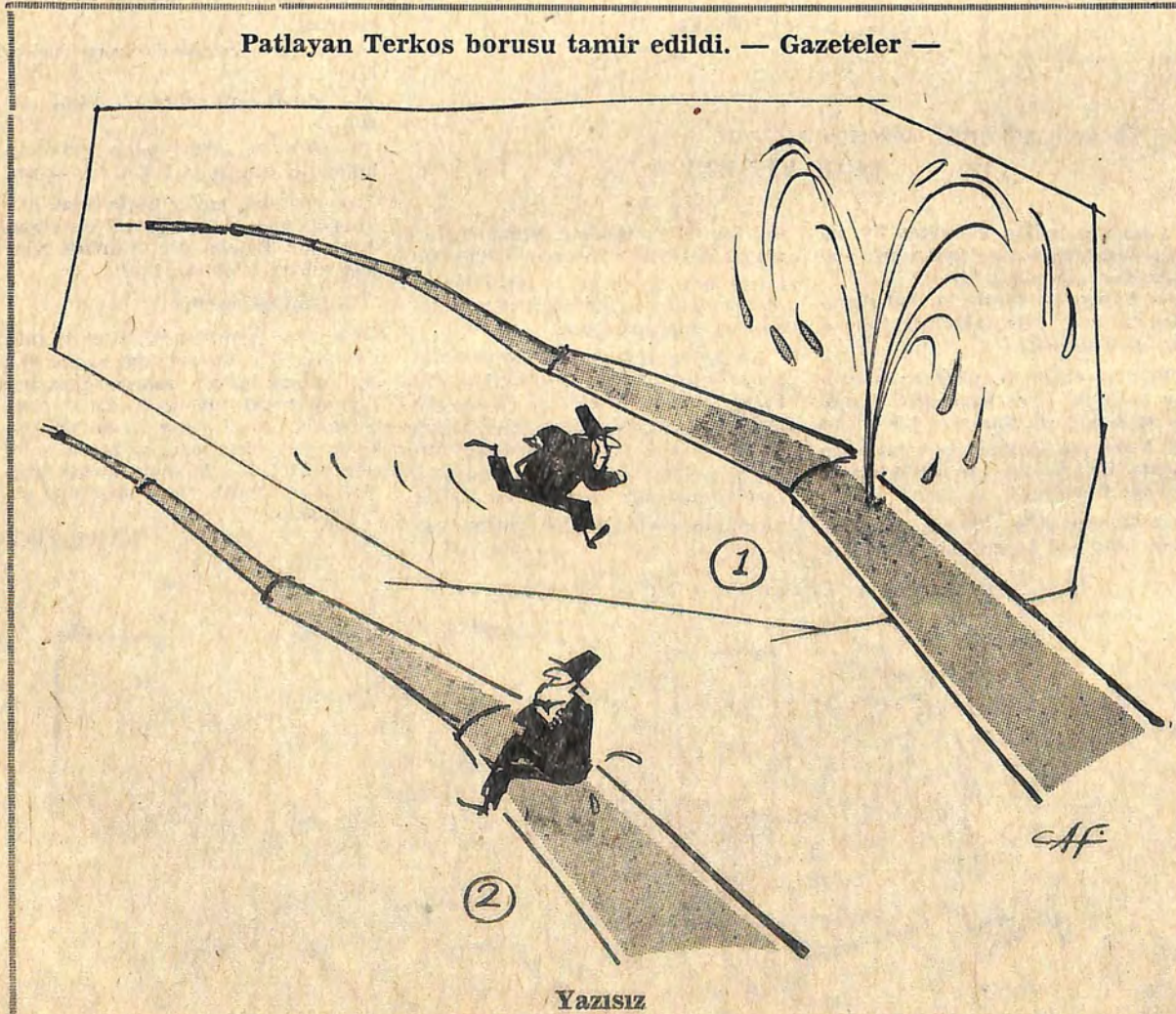
Didi:

— Yoh.

— Gonağı açmıyorlar ya?

— Bugün bazar olduğundan haba-rın yoh mu?

Patlayan Terkos borusu tamir edildi. — Gazeteler —

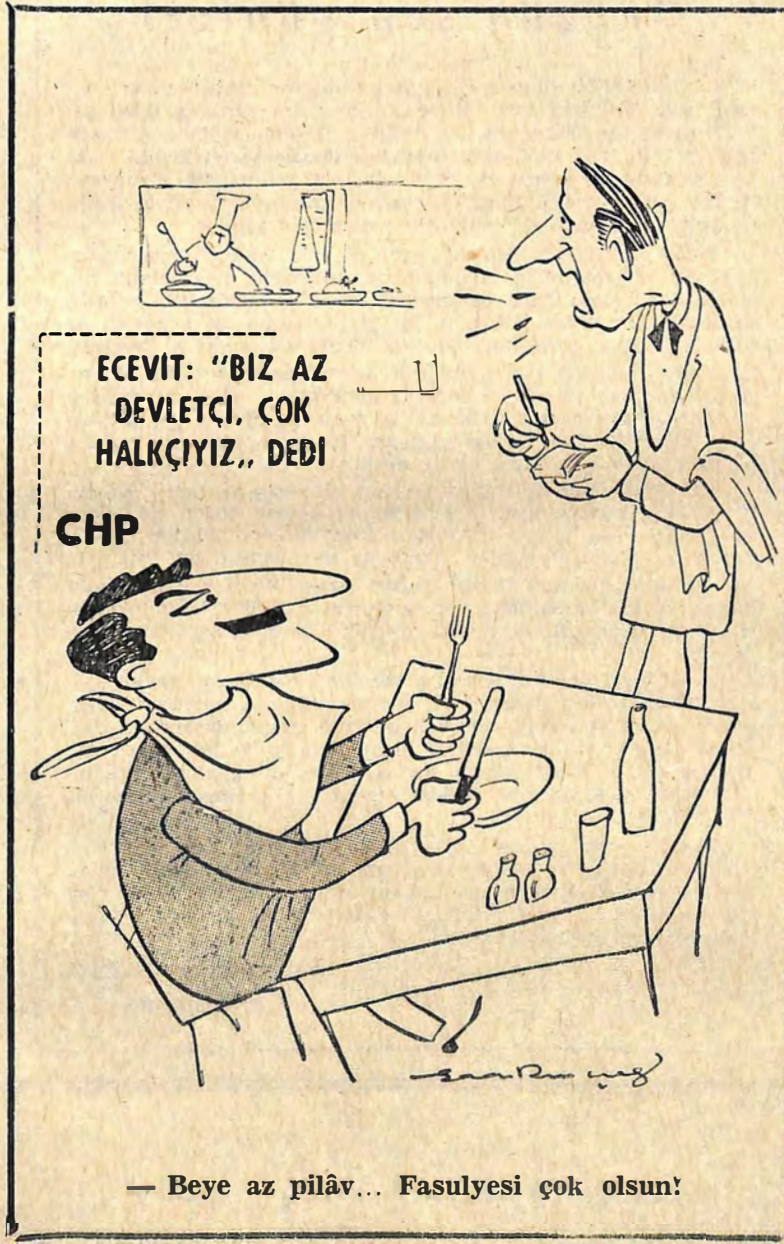

Yazısız

— Biraz insaf beyler... Daha bugün evlendik!

— Haal... Tam otomatik...
— Ne didin?
— Heç hemşerim heç.
Allahın yarını çoh... Gettim gene hana. Uyudum uyandım, uyudum uyandım. Sabahınan gene daşın üsdülsüne tünedim. İçimden dualar ediyom, elhamlar ohuyom, gara horuzu Allah yoluna gurbanlar adıyom, tek o günü bayram olmasın diye.
Vakit guşluğu geçip de, gonak açılmayınca başladım tene tene göz yaşı dökmiye. Gelmiş giravatlı adamın biri yanıma, soruyor:
— Bucacığım niden ağlıyom?
— Bayram deel mi bugün?
— Hee!
— Eee, ölese ben ağlamayam da, kimler ağlaya?
— Sen buranın gurtuluş savaşına gatılan mücahitlerden misin yoksa? diye sordu.
Ağıdımın herifin ne didiğini anlamadım ki. Tene tene yaşlar sakalımdan süzülüyor yere... Nasıl oldu bilmiyom, hem ağlıyom, hem de bayraklı oğlanın yanı sıra yürüyom. Geldik gene meydanlığa, Millet çıkarıyo, ben ağlıyom, millet bağırıyo ben ağlıyom... Sonunda bi başga giravatlı adam yanıma gelerek:
— Seni gaymaham beg çıkarıyo, dedi.
Sevindim. Söylerim şindi işimi gaymahama, sonam da çeker gederim kövüme diye. Gaymaham:
— Çık baba çık kürsiye, didi.
Şaşgını ki, nasıl şaşgın? Çıkıdım... Hem ağlıyom, hem de:
— Tapı... Tapı!... diye bağırıyom.
Gaymaham da, yanım sıra diyor ki:
— Bu mücahit işde, yaşamış o zamanı, diyor.
Ben hâlen:
— Tapı tapı, diye ağlıyom.
Gaymaham:
— Gahbe duşmandan burayı gurtaran gahraman babalarımız, duşmanı tabır tabır yere sermişler, diyor.
— Tapı!... Tapı!...
— Tabır tabır, yaşa baba yaşa!... Millet çıkarıyo:
— Yaşa yaşaşa!...

— Onbeş gündür buralarda sürünüyom.
— Onbeş günde duşmanı buradan sürmüşler arkadaşlar.
— Her gün bayram, her gün bayram!...
— Her gün bayram yapalım diyor arkadaşlaaar!...
— Daşın üsdüsünde beklerkene a-nam ağladı.
— Bir daşın üzerinde beklerken duşmanın hucumuna uğramış arkadaşlaaar!
— Eşek de getdi elden.
— Memleketteki her şey elden getmişti. Öyle diyor mücahit babamız. Eşekleri bile alıp götürmüşler. Gahbe duşmanlar...
— Bulgur köftesi daha hafdasında bitti.
— Daha savaşın ilk haftasında bulgurları tükenmiş arkadaşlar. Amaaa, yılmamışlar... Yılmadınız deel mi babacığım?
— Yılmadık, bekledik.
— Yılmamışlar, beklemişler hayin duşmanı.
— Bi bakdık, gene şennik, gene bayram. Arkasından gene bayram... Amaa, arkasından bayram yaptık arkadaşlaaar
— Benim avrat ve oğlanlar yolu mu gözlerler.
— Karısı ve oğlanları yolunu gözlerlermiş arkadaşlaar. Gahbe duşman.
— O daşın dili olsa da ağnatsa...
— Ağlama baba ağlama, diyor yanımdeki giravatlı adamlar.
— Her gün bayram, her gün bayram...
— Yapacağız babacığım, her gün bayram yapacağız. Artık her günümüz bayram olacak. Sen yeter ki ağlama...
— Bir güncük bile?...
— Evet baba, bir güncük bile bayramsız olmayacağız. Yapacağız!...
Eee avrat, gosgoca gaymaham beg böyle didikden sonam, ne demiye duram şehir yerinde. Her gün bayram edeceklermiş...
Sandığın üsdüstünden endiğim gibi, ağlıya ağlıya kövün yolunu dütdüm...
Muzaffer İZGÜ

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bülbül ve insan!

GALİBA Namık Kemal söylemiştir: «Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan çıkar.»

Genç okurlarımın kulaklarına fısıldayım: «Barika: Parıltı» demektir. «Müsademe: Çarpışma». «Efkâr» da biliyorsunuz elbet: «Fikirler»...

E, doğru mudur bu şatafatlı söz?... Ben, okumayı, hele yazmayı öğrendim öğreneli, fikir çarpışmalarının ışığında hakikatin aydınlandığını hiç görmedim.

Biz münakaşayı niçin yaparız, biliyor musunuz?... Hakkı bulmak için değil, haklı çıkmak için!... Kalem, ağızlar, hangi konuda çatışır çatışır, karşısındakileri doğru düşündüğüne, doğru söylediğine inandırmak için sapmıyacağı eği yol yoktur.

Bu halis fikir çerçevesi içinde de böyledir, halis san'at çerçevesi içinde de...

Politikada mı dediniz?... Artık onu ben yazmayım da siz düşünün!

Politikacının ağızını en iyi tarif eden Talleyrand'dır galiba. O, parmağını dudaklarına götürerek:

— Allah bu ağız, düşündüklerinin tersini söylemek için yaratmıştır, dermiş.

Yalanı kim söyler?... Kendisine güveni olmayan, savunduğu dâvaya inanmayan kişi!

Siz hesap ediniz artık: İster düşünce dünyasında olsun, ister duygu dünyasında, yalanla saltanat sürmenin rahatı, huzuru, şerefi olur mu?... Hele politika dünyasında!

Bu sonuncusu öyle bir dünyadır ki, içerin ve dışarın

gözleri önünde Adem baba kadar çıplaksınız. Hattâ gün olur, ayıbınızı gizlemek için onun örtündüğü incir yaprağını bile bulamazsınız!

Şu Kruşçef'e bakalım: Elindeki füzeyi bile fezaya sülhi güvercini diye uçuracak ner-

deyse!... Ama inanan kim?... Kendisi mi?... Yok canım, yoldaş bu kadar budala değildir!

En akıllı insan kimdir, bilir misiniz? Gece yatağına girince kendi kendisiyle namusluca hesaplaşabilen!...

Uykunuzun sabaha kadar

kaçmasını göze alarak bir günlük hayatınızın muhasebesini yapabiliyor musunuz?... Eğer bu insan, tek insan olmaz, bir aile babası olursa... Bir aile babası olmaz, bir iş topluluğunun başı olursa... Hele sözü bütün memlekete yaygın bir politika adamı olursa, gece karanlığında, yalnız kendi kalbinin atışını dinliyerek kendi vicdaniyle başbaşa yapacağı bu hesaplaşmanın önemi sahiden çok uyarıcı olur.

Büyük, küçük, hepimiz kendi hayatımızda yaptığımız işlerin sevinci kadar yapamadığımız işlerin küskünlüğünü de duymaya kendimizi zorlamalıyız. Hele yaptığımız kötülükler, bir daha yapmamamız için kendi kendimize vereceğimiz en verimli ders olmalıdır.

İnsanız. Etimiz var, kemiğimiz var. Ama bu dış yapımdan başka bir de iç yapımdan yok mu?... Analar, babalar, hocalar, ustalar, patronlar... Hele politikacılar, bu gizli dünyamızın anahtarlarını kaybederler, gönül kapılarımızın dışında kahlırlarsa, en iyi evlât, en efendi talebe, en uysal işçi ve en namuslu vatandaş, bir anda, bizi şaşırtacak kadar kaba, hoyrat, inkârcı olur.

Ne doğru bir atasözümüz vardır: «Bülbülü altın kafese koymuşlar, ah vatanım!» demiş... Onun vatani, hür kanatlarla daldan dala uçarak şakıdığı bir bahar âlemidir.

Bu atasözünü bülbüle söyletin bile insan olduğunu kim bilmez ki?...

Yusuf Ziya ORTAÇ
19 Mayıs 1960

Öküzün son günleri

ANADOLU'DA öküzün son günlerini yaşıyor. Öküz ve kara sa-ban. Yirminci asır, tam elli sene sonra, Ortaçağ devri yaşıyan Anadolumuza bir traktör baskını halinde girmeye başladı. Yüzlerce yıldanberi toprağını öküzle süren köylü, traktöre kavuşunca, şaşırmadı değil: Onunla yalnız çift sürmüyor, üstüne çoluk çocuğu bindirip geziyor, kasabaya, yaylaya, düğüne gidiyor, hattâ öteki traktörle yarışa bile giriyor.

Fakat yüzlerce yıldanberi, gece gündüz beraber yaşadığı öküzünün huyunu bilen köylü, henüz traktörün ne tabiatında bir mahlûk olduğunu iyice öğrenemedi. Onu da öküz gibi sabırlı, dayanıklı, her cefaya katlanan bir mahlûk sanıyor. Dikkatli bir bakıma muhtaç olduğunu bilmiyor. Öküz gibi onu da kıyasıyla kullanıyor. Orası burası bozulunca, yedek parça ve tamir atölyesi bulamayınca şaşırıyor. Toprağı delik deşik eden bu makine canavarın birdenbire hareketsiz, faydasız bir demir yığını haline geldiğini görünce, telâşa düşüyor. Hakkı da var. Bir traktör almak öküz almak kadar kolay değil.

Hükümet onun imdadına koşmak için seyyar tamir ekiple-ri, yedek parçaları gönderiyor, kurslar açıyor. Fakat ne yapsa az. Çünkü Anadolu'nun gördüğü hakiki inkılâp öküzden traktöre bu geçiştir. Her inkılâp gibi buna da alışmak zor: Bilgi lâzım, para lâzım, âlet lâzım, uzman lâzım. Ve her inkılâp gibi bu da, birçok sarsıntılara sebep oluyor. Eskiden Anadolu'da öküz mezarlıkları yoktu, şimdi yer yer traktör mezarlıkları peyda oldu.

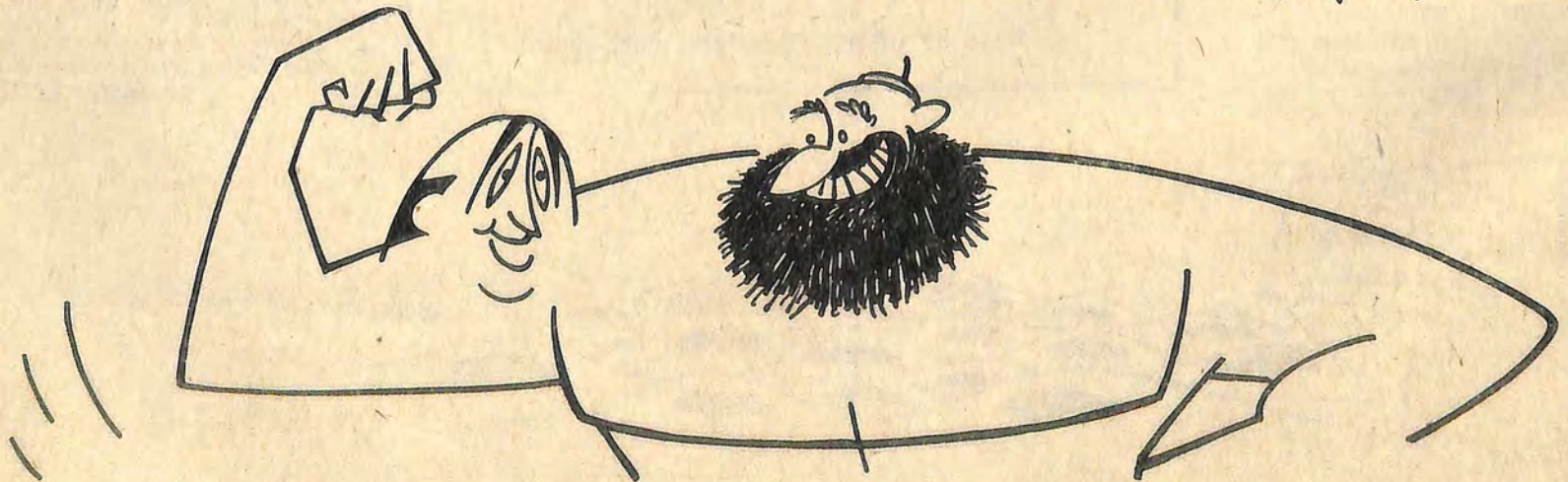
Traktörleri bozulan köylüler ve çiftçiler arasında öküzü hasretle ananlar olsa gerek: «Ah, sevgili öküzüm, neredesin? Sen az gider uz gider, dere tepe düz giderdin emme, dayanırdın. İki de bir bozulmazdın. Ayağının birini çıkarıp yerine başka bir ayak, gözünün birini çıkarıp yerine başka bir göz takmağa lüzum yoktu. Çok yaşar ve sağlam yaşardın... Neredesin benim aslan yârim?»

Fakat, giden gelmez. Öküz tarihi karışıyor. Traktörün huyunu öğrenme ve onu kullanmasını bilme mecburuz. Bu da ergeç olacak. Atalarımız «Öküz öldü ortaklık ayrıldı» derler. Bizim de —inşallah pek yakında— Ortaçağla ve gerilikle ortaklığımızdan eser kalmıyacaktır...

Yusuf Ziya ORTAÇ

20 Kasım 1952

Semih Balıoğlu

Yazısız

PAZARTESİ

Gelsin zamlar!

«Türk Parlâmento heyeti Al-
manya'ya gitti.»
«Türk Parlâmento heyeti Bul-
garistan'a gitti.»
«Türk Parlâmento heyeti Yu-
goslavya'ya gitti.»
«Türk Parlâmento heyeti Ro-
manya'ya gitti.»
«Türk Parlâmento heyeti Rus-
ya'ya gitti.»
Ve... «Türk heyeti, Japonya'da
yapılacak interpol kongresine ka-
tılmayı tehir etti.»

Adam olacak çocuk...

«Senti haraca kesen kabadayı-
nın oğlu...»
Babasının kabadayılığı ortada
ya, düşünün bakalım oğlan tut-
muş hangi yolu?
Haraçla geçmenin namuslu
bir iş olmadığını anlayıp, baba-
sından kaçarak polise mi sığın-
mış?
Kendine güzel bir iş mi bul-
muş?
Çantasını kavracağı gibi, oku-
lun yolunu mu tutmuş?
Hiç biri değil!
Oğlan, babasını bile kıskandı-
racak bir cesaretle adamlarına e-
mir verip, İstanbul'un göbeğinde
de keyif için yoldan geçen birini
vurdurmuş!

SALI

Saç - sakal

Bakanların da katıldığı Ber-
berler Kongresinde, Türk heye-
tiyle Romanya ve Rusya gezile-
rine katılan Nuh Akgün için, «O-
nunla iftihar ediyoruz» denmiş.
Dış gezilere katılan Bakanlar,
yanlarına berber alıyor. Yurt i-
çinde kalan Bakanlar, berberler
kongresine katılıyor...
Bir de zaman zaman, «Hükü-
metin politikasını merak ediyor-
ruz» diye uğuldayan muhalif ses-
ler duyuluyor.
Oysa merak edecek ne var?
Her şey meydanda işte. Berber-
liğe önem veren hükümetimizin
gavretleriyle, yurttta ve cihanda
«Saç-sakal politikası» izleniyor!

ÇARSAMBA

Moda!

Bütün karakollar lüzumsuz bi-
rer büro halinde kalmaz, bütün
polisler rüşvet almaz ya... Bazan
güzel haberler de aksediyor ga-
zete sayfalarına... Kaybolan ço-
cuklar, karakollarda bakılıyor.
Evinin terkeden kızların kötü yo-
la düşmelerine polis engel olu-
yor. Kafayı çekip çekip bir kö-
şeye yığılanlar, karakollarda sa-
bahlıyor.

Karakollarla ilgili haberlerden
biri de, şu: «İki genç, bizi evlen-
dirin diye polise başvurdu»
Evet kız, «Polise sevgimiz var-
dır.» demiş.

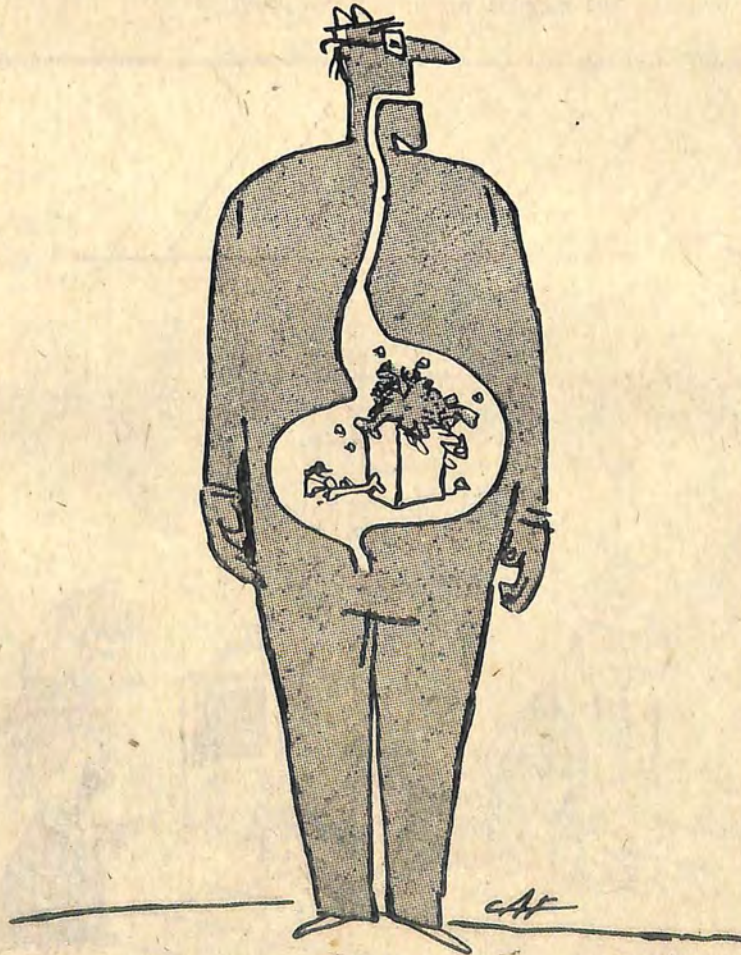
Oğlan, «Polise saygımız var-
dır» demiş, âşâyişi korumakla
görevli olan memurlara, bir de
görücülik işi yüklemiş.

Hani bu moda tutar da, önüne
geçilemez duruma gelirse, kara-
kolların «Falan yer karakolu» ya-
zılı tabelalarını şöyle değiştirmek
gerekecek galiba: «Falan yer
kimsesizler yurdu!»

Para darlığı devam ediyor. — Gazeteler —

— Türkiye'nin en pis gıda maddeleri İstanbul'da satılıyor. —

Yazısız

PERŞEMBE

Bereketli topraklar

Son günlerin dikkatleri üstüne
geken şehirlerinden biri de Trab-
zon. Bir sıtma savaş memurunun
bahçesinde toprağa gömülü 500
bin mermi çıkarıldıktan sonra,
kazmayı kapam mermi aramaya
başlamış.

Bugünkü gazeteler, aramalar
sonunda biri 45 bin, biri de 25
bin olmak üzere topraktan 70 bin
merminin daha çıkarıldığını ya-
zıyor.

Hani böyle giderse, tarım ürün-
lerini şöyle sıralayacağız galiba:
Tahıl, pamuk, fındık, fıstık,
kestane, yer elması, cephané!...

CUMA

Dünyalık

Bir zamanlar, halka karakollar-
da yapılan işkencelerden şikâyet
edilirdi, günümüzde şikâyetlerin
mahiyeti oldukça değişti.

Yüzbin lira alarak asıl suçlu-
nun yerine başkasını hapse so-
kan polislerden, polise soyulan
turistlere kadar türlü iddialar dö-
nüyor ortalıkta.

Hani eskiden «Karakol» dendi
mi, akla ilk gelen dayak olurdu.
Sille, yumruk, falaka... Anlaşıldı-
ğına göre dayak kalkmış şükür.
Ortada dönüyor sadece para!

CUMARTESİ

Varlar ülkesi

Spor işleriyle ilgili Devlet Ba-
kanı Ocak, nihayet baklayı ağzın-
dan çıkartmış: «Müessif olayla-
rın önlenemediği bir ülkede,
spor vardır denemez!»

Bayağı doğru bir söz. Hamdol-
sun spor olmayan ülkemizde hükü-
met vardır, İçişleri Bakanı
vardır, âşâyiş kuvvetleri vardır,
mahallî ve mülkî âmirler vardır,
sportif temasları düzenleyecek fe-
derasyonlar vardır, ceza kurulla-
rı vardır, sporla ilgili bir Dev-
let Bakanlığı vardır.

Spora gelince: Bütün bu «Var»
lara nisbet, kendi olmayan o mü-
bareğin de, bol bol müessif olay-
ları vardır!

PAZAR

Bir madde ki...

Eh, resmen açıklandı nihayet:
«Gıda maddelerinin yüzde 77'si
sağlığa zararlı bulundu!»

Bizi şaşırtan, zararlılık oranı-
nın yüzde yüze yaklaşması değil
de, bunlardan hâlâ «Gıda mad-
deleri» diye bahsedilmesi. Hiç
gıdanın sağlığa zararlısı olur mu?

Neymiş efendim? «Gıda mad-
delerinin yüzde 77'si, sağlığa za-
rarlı bulundu!»

Ve mikrop yuttukça semiren
bir millet de, dünyada ilk defa
duyuldu!

Yazık vallahi

Haberin başlığını aynen akta-
rıyoruz:

«Konya — Bir şoför, 10 günde
üç defa öldü öldü dirildi!»

Vah vaaaah! Acaba zavallıya de-
ğişen İstanbul trafiği hakkında
hangi sütlü bozuk bilgi verdi!

GÖNDERİLEN yazı, aşağı yukarı şu mealde idi: «Memleketimizde oynanmakta olan 2. millî lig takımları arasındaki maçlar sırasında, son günlerde üzücü olaylar meydana gelmektedir. Daha fecî sonuçlar doğurabilecek olayların vaktinde önlenmesini temin için, son Kayseri olaylarının ışığı altında ne gibi tedbirler alınması gerektiğinin kurulunuzca incelenip, hazırlanacak raporun en kısa zamanda spor işleriyle görevli Bakanlığımıza gönderilmesini rica ederiz.»

Yazının okunması bitince başkan: — Evet arkadaşlar, dedi. Memleket sporunu taş, sopa ve şişeden kurtaracak kararlarınızı bekliyorum. Futbolu, 22 kişinin topla yaptıkları gösteri olarak kabul etmeye, ayrıca tribünlerde de gösteri düzenleyen bazı taşkın seyircilerden kurtarmaya mecburuz.

Üyelerden biri:

— Efendim, dedi, futbol karşılaşmalarını seyircisiz sahalarda yaptır-sak?...

Arkadaşlarından biri itiraz etti: — O zaman bu karşılaşma hem bir müsabaka havası taşımaz, hem de vatandaşın dilediği yere gidip, dilediği şeyi seyretmesini önlemek, demokrasiye sığmaz!

Başkaları da katıldı bu fikre:

— Canım demokrasiye zar zor sığ-dırsak bile, bu sefer de «Kazanç sağlamıyor» gerekçesiyle kulüpler takımlarını oynatmaz!

Bir parmak kalktı:

— Efendim, pek orijinal olma-makla beraber, bu konuda benim de bir fikrim var.

— Buyrun Burhanettin bey...

— İkinci, hattâ üçüncü lig takımlarının maçlarına da yabancı hakem getirilsin diyecektim.

Bundan başka dört kurulda daha üyeliği bulunan bir hatırlı kişi fırladı yerinden:

— Aman efendim başa çıkar mı? Üç beş kurşuluk futbol hasılatı, yabancı hakem masrafını karşılar mı? Arkadaşlarımdan ricam, fikirlerini açıklarken, mümkün olduğu kadar ısraftan kaçınmalarınıdır.

— Evet evet, israf hiçbir zaman iyi değildir. Bizim rahmetli peder de oturur kalkar, «Bir meteliğin üstüne beş düğüm vurmaman, sonunda kalır yayan» derdi de, gülişürdük. Nur içinde yatsın, ne kadar haklıymış meğer! Ben, şeyi teklif edecektim... Yabancı hakem getirmek yerine, hâdiseler çıkaran takımların karşılaşmalarını yabancı memleketlerin sahalasına alsak?...

— Bak, bu akla yatkın, dedi biri. Fakat yabancı memleketler de, Türk işçileriyle dolu. Bu sefer ya maazallah gurbet illerinde onlar birbirlerine girerlerse?... Memlekettten şu kadar bin kilometre uzakta kim ayırır, gönüllerini kim alır?

En yaşlı üye:

— Efendim, dedi, bütün olaylar gençlerin taşkınlıklarından doğuyor. Bizim zamanımızda da spor vardı. Bizim zamanımızda da seyirci vardı. Fakat inanın, bunlara benzer olaylar hiçbir zaman çıkmazdı.

Karşısında oturan araya girdi:

— Ama o zamanın sporcusu da, seyircisi de daha bir başkaydı canım. Seyirci, aşkla koşardı spor alanlarına... Oyuncu, şevkle sarılırdı formalarına. Şimdi nerde o devrin insanları?

— Eee, geçmişe mâzi derlermiş. Bendeniz Dikilitaş tulumla takımında koşardım. Yâni bugünkü dille «Atletizm» dedikleri sporu yaptım. Ama şimdiki gibi kronometrelerle kim kimi bir saniye geçti diye bakılmaz, şimdiki gibi yüz metre koşuldu mu dilimiz bir karış çıkmazdı. Karşıdan baktınız mı bizi değil, tek bir tulumaya sıkı sıkıya sarılmış bütün bir takımı görürdünüz karşınızda! Hepimizin usturadan geçmiş kafaları bir örnek, burulmuş bıyıkları bir örnek, paçaları diz kapagımızın birer karış altında

Tek Çare

VEDAT SAYGEL

olan koşu donları bir örnek, «Heeeeeyt!» diye nârayı attık mı, yeri göğü inletirdik vallahi!

— O günleri bendeniz de hatırlarım efendim, dedi Burhanettin bey.

— Hangi takımdaydınız?

— Küçüktüm, koşamadım. Koşanları seyretmekle yetindim. Bize de, Ayı Bekir'lerle, Mandacı Osman'larla. Kalas Kâzım'larla futbol oynamak nasip oldu biraz.

Yanında oturan:

— Aman birader, dedi. Ne şutları vardı o Ayı Bekir'in! Hiç unutmam Avusturya millî takımı ile bizimkilerin Taksim meydanında oynadıkları o 3-3 lük maçı! Avusturyalılar usta adamlar. Bizde ise futbol daha çok yeni. Herifler dakika dolmadan birinci golü attılar. O günlerin seyircisi de, seyirciydi hani... Oyuncuları taşa tutmak, hakemlere küfür etmek ne gezer beyim! Yalnız millî hisler galeyana gelmiş, onbinlerce seyircinin ağzından, «Allahım padişahı kurtardın, işgal kuvvetlerinden kurtardın, şu futbol felâketinden de kurtar Yârabbi!» diye bir dua yükseliyor gökyüzüne! Derken ikinci golü yedik! Eyvah, kendi öz vatanımızda, kendi seyircimizin gözleri önünde küffara yenik düşüyoruz! Taksim stadının durumunu hatırlarsınız belki... Ne duvar var çevresinde, ne de tel örgü!... Üçüncü gol de girince, milleti tutana aşkol-sun! Sırtından ceket, ayağından pantolonu atan daldı sahaya!

Üyelerden biri merakla sordu:

— Eyvah, bir felâkettir başladı desene?

— Yok beyim, dedi maçı anlatan. O zamanın insanlarında Allah vergisi bir spor terbiyesi vardı. Misafirine el kaldırsın, maazallah!

— Peki ne yaptı sahaya girenler?

— Ne yaptığını kimse anlayamadı.

Sahanın içini bir insan seli kapladı,

rakip takımın kaptanı, «Türk takımı onbir kişiden biraz fazla oldu

galiba» diye hakeme meram anlatmaya çalışırken, bizimkiler ilk golü

attı! Kim attıya gitti gol. Gollün kimin tarafından yapıldığını ne bizim

takım biliyor, ne hakem, ne seyirci...

Beş dakikada durum üç üç olunca işte o Ayı Bekir, «Zararın ne-

resinden dönsék kârdır, beraberliği bozmak ise haramdır» deyip, topa

bir vuruş vurdu, koskoca lâstik yu-

varlak onbinlerce insanın bakışları

arasında gökyüzünde kayboldu! Ara

tara top yok! Nedeen sonra çevre-

de kaybolan topla ilgili incelemeler-

de bulunan görevliler, topun tanın-

mayacak küçüklükteki parçalarını

buldu. Futbolun güzeli, seyircinin e-

fendisi o devirlerdeydi beyim!

— Eee, o da parlak bir devirdi, de-

di başkan. Şimdi biz gene konumu-

za dönelim de, geciken cevabı bir

an önce ilgililere verelim. Sız hiçbir

teklifte bulunmadınız Rıza'cığım.

Ağırlaşan göz kapaklarını açmaya

çalışan Rıza bey:

— Ben şey diyorum efendim, diye

sıçradı yerinden. Bu karışık yağ ko-

nusunu, daha yetkili bir kurula ha-

vale etsek?...

— Hatırlarsanız, bu karışıklık yağ-la ilgili değildi.

— Haa, anladım beyefendi... Sız şeyden bahsediyorsunuz... Trafik karışıklığından... Bendeniz onu trafik komisyonunda etraflıca izaha çalışmıştım.

Bir üye hafifçe fısıldadı:

— Konumuz, futbolda sık sık çıkan karışıklıkların önüne geçilmesi-dir Rıza'cığım.

Güldü, mahcup mahcup ellerini oğuşturdu Rıza bey:

— Hani bu ara memleketimizde

öyle karışık konular var ki, insan

hangisinin görülmekte olduğunu

bile karıştırıyor. Şey yapılsa diyo-

rum, hani bir sıra kıyma, bir sıra

doğranmış patlıcanla yapılan oturt-

ma kebabi gibi tribünlere de bir sı-

ra seyirci, bir sıra polis ve polis

görevlisi oturtulsa hâdiseler önle-

mez mi acaba?

Birisi:

— Efendim, kısacası olaylar mil-

letimizin henüz istenilen kültür se-

viyesine yükselmediğinden doğuyor

kanaatındayım, dedi. Önce futbol

seyircilerini birer birer özel kursla-

ra tâbi tutsak?

— Münasıptır efendim, dedi Rıza

bey. Kursu başarıyla bitirenlere bi-

rer de diploma verdik mi, azar azar

birinci sınıf seyirci olur çıkar mil-

let!

Başkan:

— Arkadaşlar, dedi, haklısınız a-

ma, araştırmalarımıza, önce seyir-

ciyi taşkınlıklara sevkeden sebebin

ne olduğunu incelemekle başlamalı-

yız. Seyirci hakeme, oyuncuya, rakip

takımın taraftarlarına küfrediyor.

Sonra, taşa, şişeye sarılıyor. Durup

dururken neden küfreder bu adam?

Durup dururken neden taşa ve şi-

şeye sarılır bu adam, değil mi ya?...

Başkanın karşısında oturan:

— Valla, bilinmez ki, dedi. Her

halde sinirlerini yatıştırmak için

küfür ediyor, rahatlayamayınca ta-

şa, şişeye sarılıyor, onunla da hu-

zura kavuşamazsa, tutup önüne ge-

leni dövüyor!

— Peki ama, seyirciyi bu gibi dav-

ranışlara iten sebepler nedir acaba?

Önlenmesi için ne gibi tedbire baş-

vurmak gerekir?

Biri:

— Stadların çevresini temizletip,

taş bulunamaz hale getirelim, dedi.

Başka biri:

— Özel ekipler tarafından küfür

edenlerin ağızlarına biber sürdüre-

lim, dedi.

Daha başka biri de:

— Küfür edenlere, daha ağır kü-

fürlerle cevap verelim, dedi.

Çekine çekine söz isteyen Rıza

bey:

— Efendim, bendeniz bu konuyu

toplantının başından beri enine bo-

yuna inceledim, hâdiselere sosyal

adalet ölçülerine uymayan, millî bü-

tünlüğümüzü tehlikeye sokan bazı

gollerin sebep olduğunu öğrendim.

Feriköy, Galatasaray'a gol atmasay-

dı, Galatasaray antrenörüne şişe yağ-

mazdı. Rakibi Bolu'ya gol atmasay-

dı, hâdiseler çıkmazdı. Kayseri, Si-

vas'a gol atmasaydı, hepimizi mate-

me boğan ölüm olayları vuku bul-

mazdı.

Oturum sona erdi, kurul Rıza be-

yin teklifini ilgili Bakanlığa duyur-

maya oy birliği ile karar verdi. Fut-

boldaki üzücü olayları önlemek için,

maçların millî bütnlüğümüze uy-

gun şekilde beraberlikle sonuçlan-

masından başka çare yoktu. Gol far-

kı olan maçlarda ise, bütün sorum-

luluk beraberliğe razı olmayan ta-

kıma aitti.

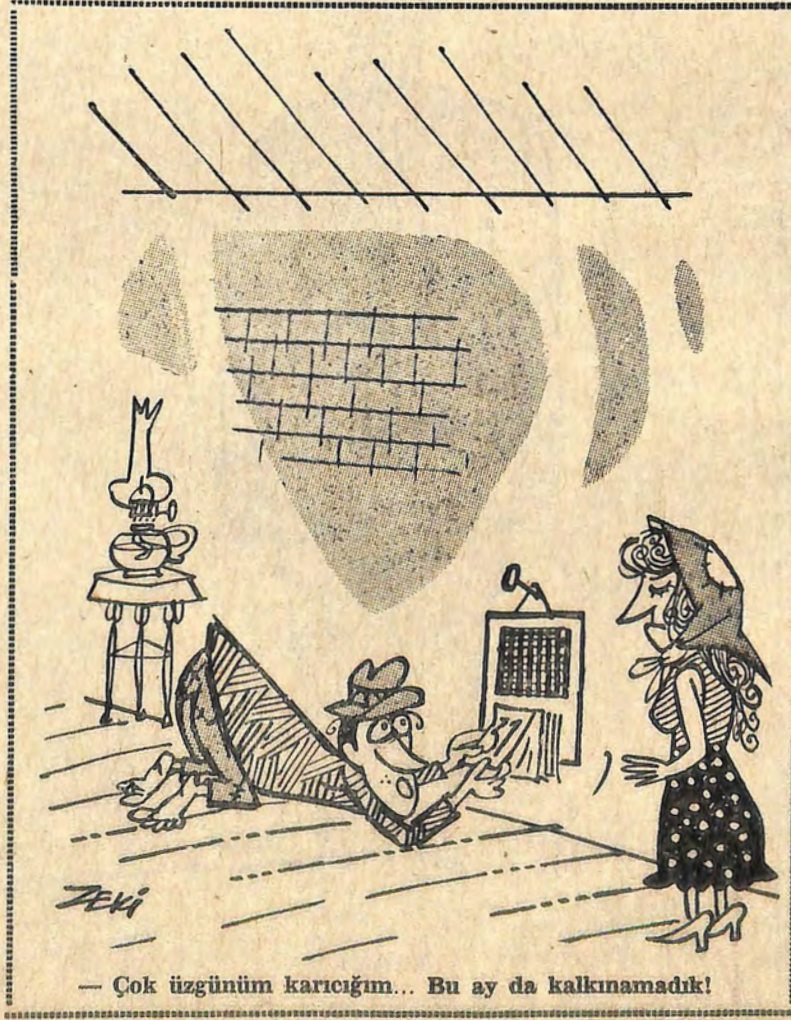
Toplantı bitti, rapor yerine gitti,

bundan sonraki maçlarda toto de-

ğerlendirilmesi de, baştan aşağı be-

raberlikti!

Vedat SAYGEL

— Çok üzgünüm karıcığım... Bu ay da kalkınamadık!

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşcıoğlu

İyi konuşma sanatı!

İNGİLTERE'DE geçen yıl Liberal Parti lideri değiştirildi. Bu yıl Muhafazakâr Parti Genel Sekreteri yerinden oynatıldı. Şimdi de İşçi Partisi hükümetinde önemli değişiklikler yapıldı.

Bütün bu hadiselerde ortak unsur, yerinden ayrılıp gidenin de, gelenin de birbirleri hakkında kötü bir söz söylememeleri bir yana, daima rakiplerinden iyi bahsetmeleri.

Ama bu, yalnız İngiltere'de böyle değil... Görüyoruz işte, İskandinav ülkelerinde de, Belçika'da da, Batı Almanya'da da, Fransa'da da aynı.

Biliyor musunuz, bizim «Tatlı yiyip tatlı konuşalım» sözümüz, refah içindeki savaş sonrası Avrupasında doğrulanmış bulunuyor galiba!... Baksanıza iyi yiyip iyi içen toplumlar hep iyi konuşuyorlar.

Fransa'yı erkek yaptı

7 yıldan fazla bir süredir devamlı başlarında bulunan De Gaulle için Fransızların yakınlıkla «De Gaulle bu memleket için ne yaptı?» demeleri haksızlık doğrusu.

Ben bildim bileli, uluslararası olaylar dolayısıyla yapılan karikatürlerin çoğunda ince uzun, çenesi çıkık Sam Amca'nın, ağzı pürolu şişko İngilizin yanında, Fransa daima bir «madam» olarak temsil edilirdi.

Şimdi ise bundan eser yok artık...

Uzun burunlu muzun burunlu, ne olursa olsun, artık Fransa hep De Gaulle'nün şahsında temsil ettiriliyor. Eee, De Gaulle'nün Fransa'yı erkek yapması da az önemli bir hizmet olmasa gerek!

Ver, şuradan 4 - 5 kilo...

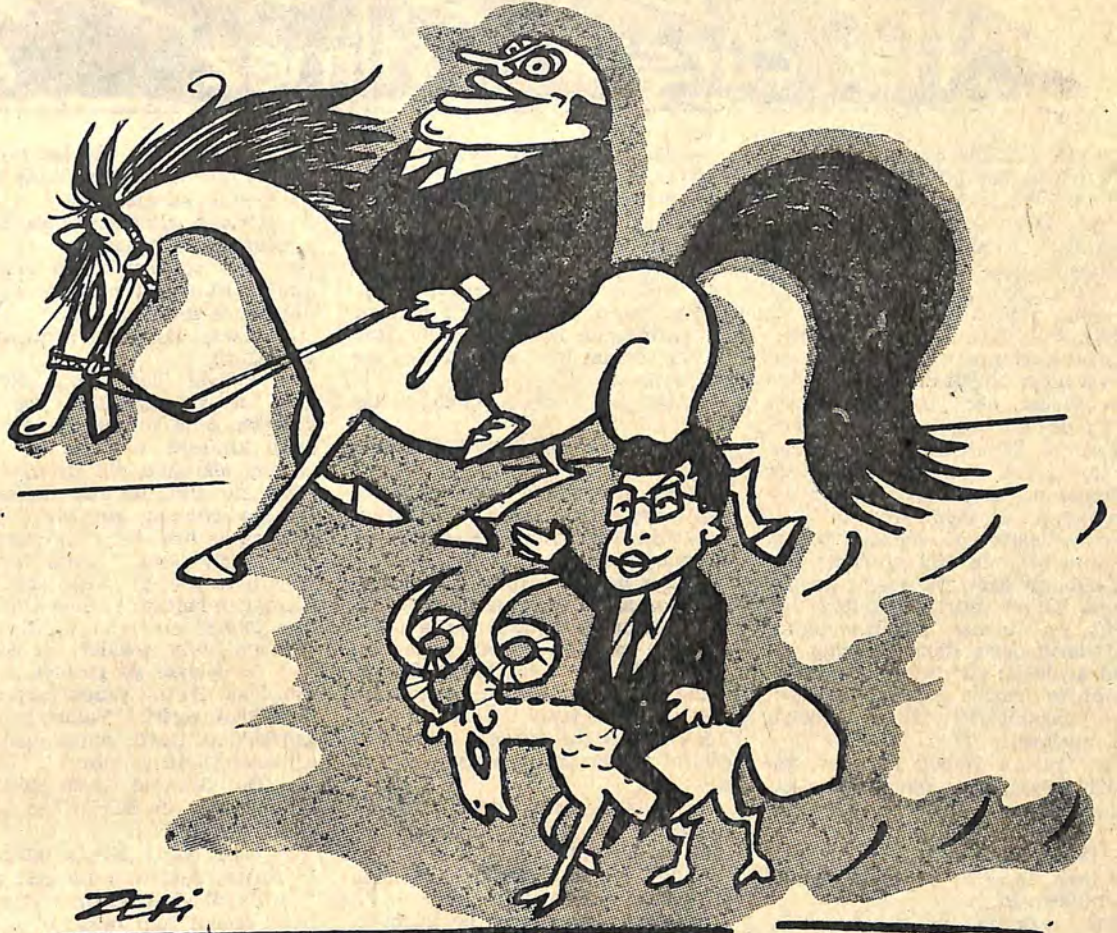
Buraya gelmeden, İngiltere hakkında okuduğum bir kitapta, İngiliz toplumundaki değişik adetlerden bahsediliyordu. Örneğin İngiltere'de bavul eczanelerde satılır, şemsiye de berber dükkanlarında deniliyordu bu kitapta.

Geldiğimde de, zeytinyağı arayınca «Eczanede bulabilirsiniz» dediler. Hakikaten, kolonya şişeleri gibi sıra sıra dizmişler eczanede içinde zeytinyağı bulunan şişeleri...

Garip ama, her yerin ayrı adetleri var... Ne bileyim, meselâ bizde de —hiç alakasız gibi görünür ama— makine yağı bakkallarda satılıyor!... Taş toprak da manavlarımızda satılır, bilirsiniz!... Ekmek deseniz, o artık bizde pek değişik bir yerde bulunur: Aslanın ağzında!

Burada sarımsağın dişle —evet dişlerinin teker teker— satılması, kavunun ve hıyarın yarımsar satılması karşısında geçenlerde Adana'da yumurtanın kilo ile satıldığını okuyunca pek hayret etmedim. Asıl hayret ettiğim ne biliyor musunuz?.. Gazetelerimizde, ele geçirilen kaçak silah dolayısıyla «5 ton silah bulundu», ya da «7,5 ton silah bulundu» şeklinde çıkan haberler. Ne o, kilo

Güven Partisi A.P.'nin yolunda. — Gazeteler —

Demirel — Koçum benim!...

ile yumurta satışından sonra, yoksa bizde silah da mı kilolarla satılmaya başlayacak dersiniz?

Bu fıkrayı duymuş muydunuz?

İstanbul'a gelen Amerikalı aktör Charlton Heston, Vietnam'daki Amerikan askerlerine «moral takviyesi» programı çerçevesinde Vietnam'a gitmiş.

Yıllarca önce Charlton Heston'la ilgili bir fıkrayı duymuştum, onu aktarayım size...

Biliyorsunuz, Charlton Heston hep tarihi ve dini filmler çevirmekle ün yapmıştır dünyada... Öteki dünyada dini bir film çevirmeye karar vermişler, iyi bir aktör aramışlar fakat bu işi Charlton Heston'dan da

ha iyi yapacak birini bulamadıkları- rından filmde vazgeçmek zorunda kalmışlar.

4-5 yıl kadar önce duyduğum bu fıkraya ne aklıma getirdi biliyor musunuz?... Bob Hope gibi aktörlerin Vietnam'a gönderilmesinden sonra şimdi Charlton Heston'un gitmesi, sakın Amerikalıların Vietnam'daki işlerinin biraz Allahlık gittiği mânâsına gelmesin?...

Cennetten ne haber?

Gazetelerimizde manşetler:

Eski 7 D.P.'li bir cemiyet kurdu.

Şu kadar eski D.P.'li bir araya gelerek falanca cemiyeti kurdu... Bu kadar eski C.H.P.'li bir araya gelerek filanca cemiyeti kurdular... Bilmem ne kadar eski C.K.M.P.'li bir

araya gelerek falan - filân cemiyetini kurdular...

Evet, tarihte bir ara cemiyet kurma diye bir şey vardı, ama bugün Avrupa'da cemiyet değil cennet kurmaya öncelik veriliyor milletçé!

Biraz da gülelim...

Bir İngiliz gazetesinin «İnsanlar ve Olaylar» sütununda şöyle bir şey okudum...

Gana'da eski Nkrumah rejimini yermek ve yeni rejimi övmek üzere, gazetelerden biri «Eski rejim, halkın cehaletini istismar ediyordu» diye bir makale döşenmiş.

Ne var ki, makalenin neresinde cehalet kelimesi geçmişse hepsi de «cihalet» miş!

Reşit AŞCIOĞLU

Dünyanın en gürültülü şehri İstanbul. — Gazeteler —

SON zamanlarda çarşaf modası tekrar başgöstermiş, şehirdeki çarşafli kadınlar artmaya başlamıştı. İkinci beş yıllık kalkınma planında, çarşaf endüstrisine yer verilmediği halde, küçük küçük özel teşebbüsler, günden güne çarşaf sanayiini de ilgisini çekmek suretiyle, memleket turizminin kalkınmasına yardımcı oluyordu.

Gelgelelim, her çarşafın giyilmesi doğru değildi. Aksaray, Fındıkzade, Şehremini, Lânga, Atikali çevrelerinde yaygın olan tevâtüre göre, duası yapılmamış çarşafı giymek, bir bakıma günah da sayılıyordu.

Bu maksatla Koska'daki Saniye hanımın evi, bir özel teşebbüs olarak oldukça geniş bir çarşaf imalat-hanesi haline getirilmişti. Evin içi, o gün, gene mahşer gibi kalabalıktı. Kadınların çoğu, ilkin mutfakın üstündeki odaya giriyorlar, oradan çıkıp prova odasına geçiyorlardı. Bekleme odasındakiler, sabırsızlanmaya başlamışlardı.

Çifte sakızlı Nebiye, bir ara yerinden kalkıp, pencerenin önüne kadar gelerek sokağa baktı. Sonra Pasaklı Rukiye'ye döndü:

— İkinci ezanı okundu galiba kardeş dedi. Daha ne kadar bekliyeceğiz, bilmem ki...

Tam o sırada oda kapısı açıldı. Şerbetli Nigâr gözlerini odanın içinde dolaştırdı:

— Hişşt, Nebiye hanımcığım, dedi. Hadi içeri buyur, sıran geldi.

Çifte sakızlı Nebiye davrandı:

— Hay Allah razı olsun Nigâr'cığım, dedi. Vallahi beklিয়ে bekliye içime fenalıklar geldi. Hangi odaya geçeceğiz?

— Şöyle şu odaya buyur kardeşim. Bahçe üstündeki odaya...

Nigâr önde, Nebiye hanım arkada, odaya girdiler.

Nigâr, köşe minderinin üstündeki çarşaflardan birini aldı:

— Kardeşçığım, dedi. Epice beklettim ama, kusura bakma. Bir günde en aşağı on çarşafın provasını yapıyorum. Buna, ne toplu iğne dayanıyor, ne de parmak...

— Ah Nigâr'cığım, benimkini 'de yapıver, gideyim artık...

— Seninki hazır kardeşim. Eteğini bir giy istersen... Çıkar yeldirmeni şöyle... Çıkar, çıkar...

— Pek de çıplığım kardeş...

— Helbet çıplak olacaksın hemşire... Çarşaf duası çamaşır olmuştur ki... Abdülgani Hoca, çarşafın altında bir tülbent bile olsa, katiyen kabul etmiyor.

— İyi ya kardeşim, çıplığım zaten...

— Hah öyleyse... Şimdi giy bakalım şu eteği...

— Kusura bakma ama, biraz başını öteye çevirir misin Nigâr'cığım.

— Çeviririm helbet... Hadi sen soyunmana bak...

Nebiye hanım, çarşabuk yeldirmesini, sonra iç çamaşırlarını birer birer çıkardı. Şerbetli Nigâr'ın diktiği siyah çarşafın eteğini çıplak tenine giydi. Sonra üst parça ile, başından itibaren çıplak omuzlarını, göğsünü iyice örttü.

Şerbetli Nigâr, bir kaç adım geri çekilip Nebiye'yi uzun uzun seyretti:

— Vallahi yakıştı, dedi. Hem de tıpatıp uydu. Eteğin beli nasıl olmuş kardeşim?

— Bel iyi de, etek biraz uzunca oldu galiba Nigâr'cığım...

— Biraz uzun olması da lâzım ama, kardeş...

— Aaaa, hiç bile değil nonoşum. Geçen seneden beri çarşaf modası çok değişti. Hani bu yıl, mini etek aldı yürüdü ya?

— Eeeee?...

— Çarşaf modası da onun peşi sıra gidiyor. Nuhkuyusu'ndaki Raziye'ler olsun, Malta'daki Çopur Aliye olsun, çarşaf modasını günü gününe bilirler kardeş. Ben de Aliye'nin lâfına göre söylüyorum.

— Sen onların lâflarına pek kulak asma... Çünkü onların giydikleri çarşaf, duasız çarşaf... Şuraya buraya takılır. Zaten Abdülgani Hoca, kısa çarşafın duasını yapmıyor.

— Eh pekâlâ... Madem öyle istiyor, biz de onun istediği gibi giyiyoruz. Omuzlar da iyi oturdu mu bari?

— Kardeşim, vallahi her tarafı kılıf gibi oturdu. Hiçbir yerine bir kusur bulunacak gibi değil...

— Öyleyse eline sağlık kardeşim... Borcumuz ne kadar?

— Sen yabancı mısın Nebiye'ciğim?... El emeği elli lira diye konuşmamış mıydık?

— Aaaa, ben kırk demiştim Nigâr'cığım.

— Vallahi idare etmez Nebiye... Bak ben yevmiye dört, beş çarşaf dikerim. Ama kör olayım, altmıştan aşağı kimseye dikmiyorum. Hem, senden alacağım elli liranın içinde Hoca efendinin de dua parası var... Bak inanmazsın, sırf bir dua için, Hocaya on lira veriyorum kardeşim.

— Nigâr'cığım, şimdi üzerimde fazla para yok. Yirmisini versem de, üstünü de haftaya versem olmaz mı?

— Olmaz olur mu kardeşim? Aramızda teklif, tekâlüf mü var?

— Al öyleyse şu yirmiye de, hakkını helâl et. Üst yanını çarşambaya muhakkak veririm. Yalnız, ben epice geç kaldım. Haydi şunun duasını da çabucak yaptırverelim.

— Dur bakalım, Hoca efendi yalnız mı? Sen bir dakika dur da, ben bakıp geleyim.

Şerbetli Nigâr bitişik odaya geçti. Birkaç dakika sonra geri geldi:

— Haydi yürü Nebiye'ciğim, dedi. Hoca efendi seni bekliyor.

— Ah öyle de heyecanlıyım ki Nigâr'cığım, elim ayağım titriyor.

— Aaaa, vallahi boşuna nonoşum. Mübarek Hocadan utanacak ne varmış? Hoca bu, başka şeye benzer mi?

— Öyle olduğunu biliyorum da, insan gene de heyecanlanıyor. Neyse, yürü gidelim.

Şerbetli Nigâr önde, Çifte Sakızlı Nebiye arkada, odadan içeri girdiler. Nebiye ezile büzüle kapının arkasında durdu. Nigâr, sedirin yanında bağdaş kurmuş, oturan Abdülgani Hocaya:

— Hocam, dedi, bir inayet et de, şu Nebiye hanımın da duasını bugün tamamlayıver.

Abdülgani efendi, sarığını arkaya yatırmış, tesbîh çekiyordu:

— Gel bakalım Nebiye hanım kızım, dedi. Cenabı Rabbim, çarşafını mübarek kılsın.

— Âmin hocam... Cenabı Allah da senin duanı kabul etsin.

Nigâr, oda kapısını usulca aralayıp çıktı. Abdülgani efendi:

— Gel bakayım şöyle hanım kızım, dedi. Şu sedirin üstüne ilişiver.

Hocanın önünde, içi yarıya kadar su dolu bir tas duruyordu. Nebiye hanım, sedirin üstüne iğreti oturdu. Hoca efendi besmelesini çekti ve duasına başladı:

— Ettayyibâti kündelehüm minel-bâbittuyûrûn ve caalnâ ve lehmezel-nâ ve zülhannâ ve kurdeşennâ, ve cismizarnâ ve halâkunnâ küfe lûne esvedehüm müsvedehüm ve küşkurehüm ve münkiriküm ve muzlimiküm ve bedenem teslimiküm râciûne estepetâââ...

Hoca, sonra Nebiye hanıma döndü:

— Uzanıver sedirin üstüne evlâdım, dedi. Gözlerini iyice yum, kendini serbest bırak...

Kadın, çarşafı ile sedire uzandı, Abdülgani efendi, ilkin çarşafın göğüs kısmını açtı. Kadının kollarını yukarı kaldırıp, göğüslerini iyice meydana çıkardı. Sonra tesbîhini, Nebiye'nin çıplak teni üstünde gezdirmeye başladı. Bir yandan da mırıldanıyordu:

— Setri avret bâbında, mazharül iman olan kullarına rahmü şefaatinî ihşan eyle Yârabbi!... Yezîd ibni Yezîd'in akvâmından ve ahfâdından olan cümle münkirler için sebebi şer ve lânet olan ve beşeri mübarek için menfûr ve merdût olan ve yevmi kıyamda sebebi nâr olan libâsı kerîhe mûmâs olmaması bâbında... Nebiye kulunu hıfzu siyânet eyle Yârabbi!...

Sakalını, kadının teninde gezdirmeye, elleriyle hatunun orasını burasını mınckılamaya başladı:

— Aç evlâdım şu eteğini de... Hah öyle... Biraz aşağıya indir... Göbek çukurunun üstüne «Zeff-i mülûk» duasını da okuyayım.

Kadın, ister istemez, eteğini hafifçe sıyırdı. Abdülgani efendi, ağzını kadının vücudüne iyice yaklaştırarak, karnının üstüne üflemeğe başladı.

Nebiye:

— Ah çok fena oluyorum hocam, dedi.

— Ruhundaki şeytanî nefislerin kâffesi zail oluyor ve sen çarşafınla beraber, havayı selâmete mazhar oluyorsun, dedi.

Çarşaf duası on beş dakika kadar sürdü. Nebiye hanım, hocanın ellerini öpüp dışarıya çıktığı vakit, kapının önünde bakkal Âşîr'in bâldızını gördü. O da biraz önce çarşaf duasından çıkmıştı:

— Ah Nebiye ablacığım, dedi. Sen de çarşaf duası yaptırdın mı?

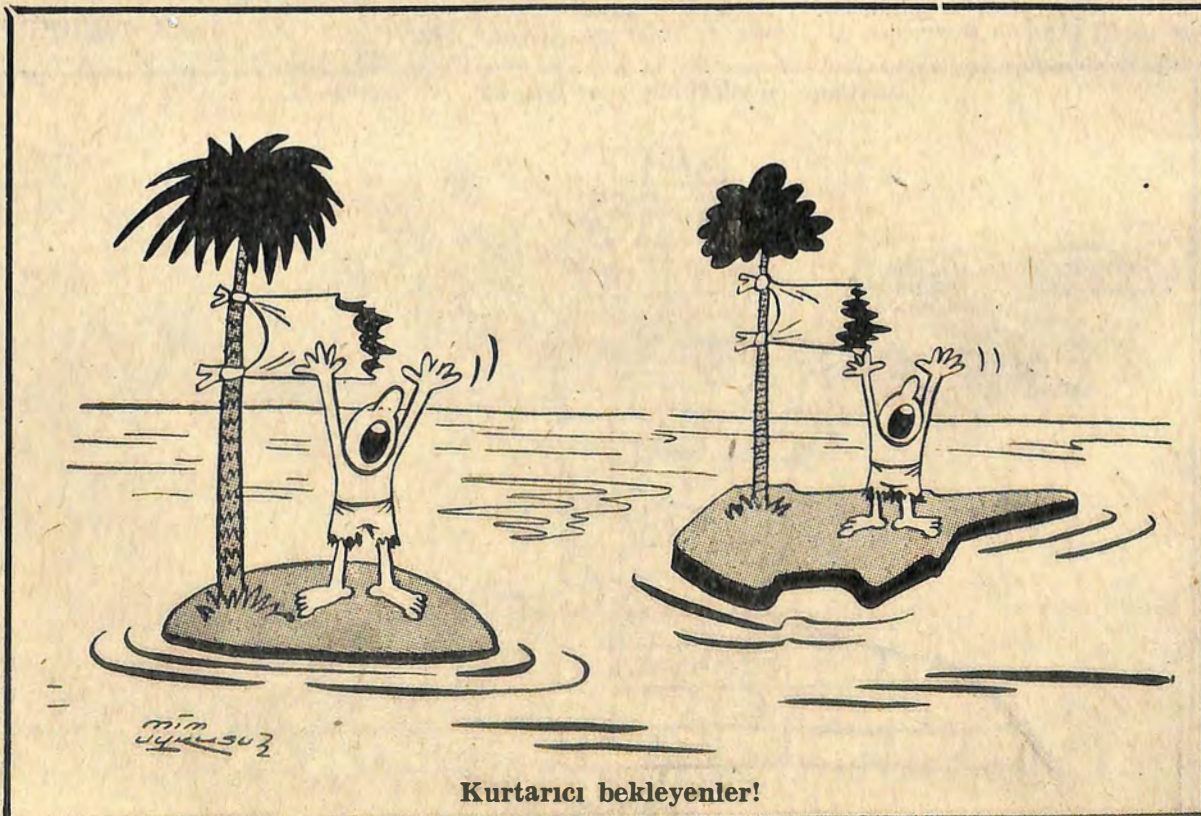
— Yaptırdım... Rahatladım...

— Ah sorma, ben de yaptırdım. İçimde öyle bir hafiflik, öyle bir rahatlık hissediyorum ki...

— Benden de al o kadar kız...

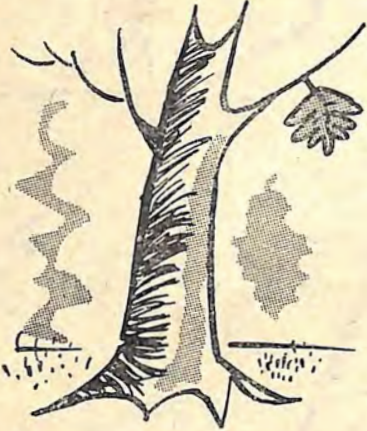
— Nebiye ablacığım, eğer sen bizim mahalleye gidiyorsan, anneme söyleyiver. Geç kaldım diye annem merak etmesin. Hazır Abdülgani hocayı bulmuşken, ben kendime bir çarşaf duası daha yaptıracağım...

Adnan VELİ

Kurtarıcı bekleyenler!

SON BAHAR GELDİ Soldu Yapraklar

Bir yaprak
soldu ...

ve yeşerdi !..

Erkek - kalk gidelim hayatım...
Canım müthiş yaprak dolması istiyor!

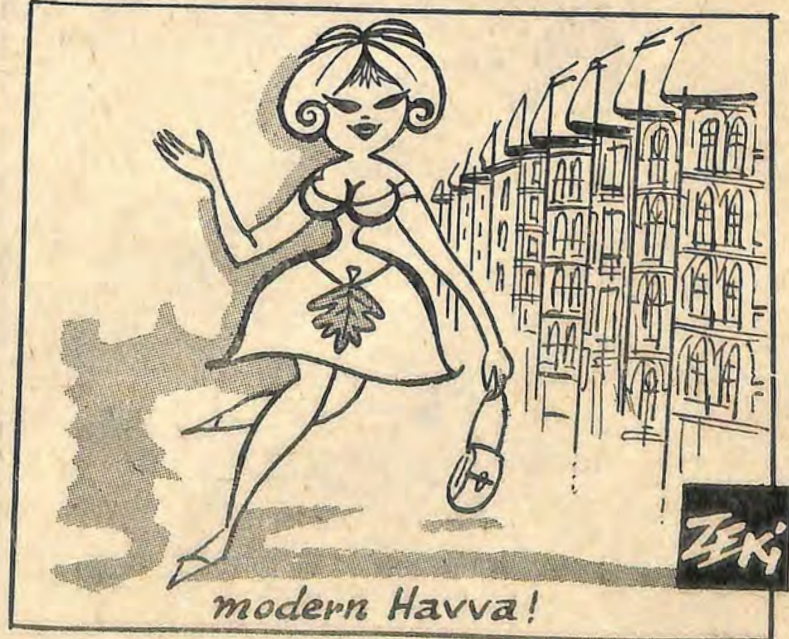
- Yok mu kızlar,
son bahar
hâtırası
çektirecek?..

« Son yaprak »

- Bu yaprakları iyi düşündük...
artık sana kimse boynuzlu diyemez
canıkom !..

modern Havva!

ZEKİ

Yaparız biz

Kabadayılık var serde,
Sokakta nârâ atarız.
Koca denizi geçer de
Küçük çayda batarız.

★

Kocaman çamlar devrilir,
Nice fırlıdak çevrilir.
Önce kesin söz verilir,
Sonra çamura yatarız.

★

Beyinlerde şüphe tünér,
Aldatmaya deriz hüner.
Vâde biter, dünya döner
Sanki biz yalan yutarız.

★

Kısırlanmış bahçe, tarla,
İhtiyaç gelir katarla,
Alış veriş kantarla
Aşkı miskalle tartarız.

★

Her gün pilâv yemez papaz,
Şahsi işler için piyaz,
Dost ardından avaz avaz
Çekinmez atar, tutarız.

★

Çoğaldı boş gezen, tozan,
Onlar kepçe, yollar kazan.
Tereciye bile bâzan
Kandırır tere satarız.

★

Hitap ister «Üstat» diye,
Rüzgâr biçer hasat diye.
Orijinal icat diye
Bala sarımsak katarız!..

Salâhattin KUTLU

Korku

Delikanlı, tavan arasında hız-
metçi kızı sıkıştırırken, aşağıdan
annesi seslendi:

- Yalçın!
- Efendim anne?
- Aşağıya in!...
- Delikanlı kızı sordu:
- Ne dersin, aşağıya ineyim
mi?
- Ya annen gelirse?...

Alışkanlık

- Haberi duydun mu?
- Ne haberi?
- Eşek, eşiği yemiştir!...
- Nerede?
- Ödemiş'te.
- Eh, yemişse yemiş ne yapalım yani?
- Hayret etmedin mi?
- Yoooo!
- Neden?
- Önceden tattırılmışlardır da ondan.
- Nasıl?
- Pastırma veya sucuk yedirmişlerdir muhakkak!...

Kelebeğim uçarsın
Çiçek çiçek seçersin
Beni niye geçersin?
Bir konmadık ben kaldım.

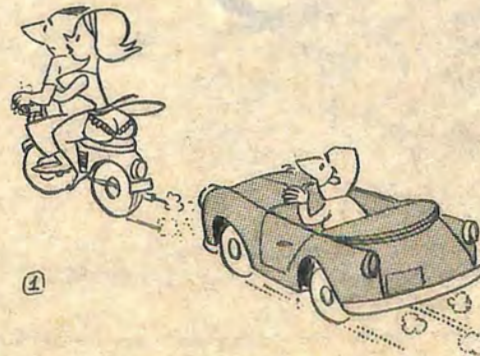
Revâ mıdır bu bana?
Kastetersin hep cana
Raksedersin dört yana
Bir konmadık ben kaldım.

Kele
Siya

Diyar diyar
Ucun ucun
Uğruna can
Bir konma

— Ne oldu sana ayol? İstanbul'a geldiğimizden beri ikide bir düşüyorsun!...

RUSYADAN BUĞDAY ALIYORUZ

DOSTLUK

EKMEKTEN ÇIKANLAR !

- BİNLERCE
İÇİMİZ ALMANYAYA GİTMEK
İÇİN SIRA BEKLİYOR -

İPLE ÇEKENLER !

Dolmuşlar tarife
asacak - gazeteler.

TARİFE

HAFİF YARALAMA ...
AĞIR YARALAMA ...
ÇARPMAMA
KOMAYA SOKMA..
ÖLÜM

ŞOFÖRÜ YAKALAMA
POLİSE AİTTİR ..

Gizli itiraf

Onu gören herkesin,
Kalbi atmakta «küt, küt!»
Bir cevap vermez kesin,
Sükût, daima sükût;
Sükût ikrardan gelir.

Aşk da bir çeşit kumar,
Mektubum tomar topar,
İnsan bir cevap umar
Sükût ikrardan gelir.

Ben söz etmem müstehecn,
Madem boşmuş her gecen,
İster sus, ister gücen
Sükût ikrardan gelir.

Hazır koltuk, kerevet,
Edeyim seni dâvet.
Demesen bile «Evet!»
Sükût ikrardan gelir.

Hava değilken ılık,
Bu mevsimde bu kılık?
Bu da bir hovardalık
Sükût ikrardan gelir.

Boyuma göre boyun,
Aşkı zannetme oyun!
Konuşsak derdim «soyun»
Sükût ikrardan gelir.

Gönlünde aşk yaması,
Bir nabız yoklaması:
Ne oluyor (Ama...) sı?
Sükût ikrardan gelir.

Fazla nane yemedik,
Bir çok usul denedik.
Sükût, kalede gedik;
Sükût ikrardan gelir!..

Salâhattin KUTLU

Güven

İneğini bir türlü şişmanlatmayı
başaramayan yaşlı bir köylü ka-
dın, doktora giderek akıl danıştı.
Doktor nazik bir tavırla:
— Bunu bir baytara sorsanız
madam, hayvanlara o bakar, de-
di.

— Haklısınız ama doktor, bay-
tarın kendisi de öylesine zayıf ki,
ona itimat edemedim doğrusu!...

Azgınlık

Gülümersin ellere
Girip halden hallere
Kanat açıp güllere
Bir konmadık ben kaldım.

Siyami küs hâline
Gelen yokmuş balına
Rağbet yaban dalına
Bir konmadık ben kaldım.

Çocuk, annesinin yanına soku-
larak sordu:

— Anne, ben nasıl dünyaya gel-
dim?

Kadının bir şeye canı sıkılmış-
tı. Ters ters cevap verdi:

— Babanın azgınlığından.

Çocuk, bu sefer babasının ya-
nına gitti:

— Baba!

— Efendim evlâdım?

— Azgınlık yapsana!

— Yaparsam korkarsın sonra.

— Korkmam.

— Neden?

— Bir kardeş istiyorum da!...

— Çık be herif, seninle evliyiz!...

MEVDUATIMIZ

BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR

ZİRAAT BANKASI

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

TARİHİ MEKTUPLAR :

Arada bir edebiyat tarihine geçmiş mektup nümunelerinden vereceğiz... Alan da sağ olsun almayan da...

— Aldatılmış bir kızdaki aldatan erkeğe —

Hain erkek Şemsettin... Neden beni kirllettin... Bir genç kızın namütenahi hislerini rencide edeceğini düşünmeden o aşk dolu vaatleriyle birlikte geçirdi-

ğimiz günlerden sonra olan yalan sözleriyle mi beni sevmiştin diyemem... Artık aldatılan kalbim inliyor... Beni yalnız ablam dinliyor... Meğer seven kalbler şey olmazmış... Bahtımın yıldızı sanmıştım seni dedin ve beni Papazın bağında yedin... Olmaz olsun senin gibi erkek... Şimdi hem muhitimden hem de Muhittin'den kaçtım... Babam beni reddetti... Ruhumdaki aşkına yolara düştüm... Her bana bakan, artık Makbule kötü oldu diyor... Hayatım roman oldu roman... Uyuma dinle... Siz erkekler ne kadar da hain olacaksınız ki bu kalbiniz bile sızlamaz... İşte hevesini alıp geçtin... Peki ama neden beni seçtin?... Terbiyesiz herif... Zaten sende aile terbiyesi olmasaydı, yahut da olsaydı Allah'tan korkardın... Alçak... Ben de senin yüzüne kezzap atmazsam bana da Bedbaht Makbule demesinler... Yüzün gözün yansın ki bir daha hiçbir kızın bilem canını yakamazsın... Hele bizim semitten geç Yakup ağbime söyledim seni vuracak... Şiş hazır. Pirzölalar pişiyor... Ey bahatının en nazik tarafını çalan alçak herif... Sersem sen de... Hıh... Artık ben de seni unutmadım mı

Aile Doktoru

Öğütler : Doç. Doktor Mazlum Özteşhis

SUAL — Doktor civanım, son günlerde rüyalarım kabuslu haller görüyor ve bağırarak uyanıyor ve ev halkını telâşa düşürüyorum... Sonra hepsinden özür diliyorum. Lütfen bu halin sebebini bana açıklar mısınız?...

CEVAP — Siz depresyon animal denen bir illete müstahaksınız. Ruhunuzdaki hadiseler şuurlaltınıza geçip yukarı çıkınca siz aşağı iniyorsunuz... Kurmaktan vazgeçin... Saat bu, zembereği fırlatıverir... Bilhassa kimyonlu ilaçlar alın... Verdiğim şurubu içip kendinizden geçin. Şişeyi de bana gönderin... Üzerinize âfiyet olsun...

SUAL — Doktor, doktor... Yetişin... Dün yolda giderken birden kütüldüğümü sandım. Bir de baktım bütün insanlar benden büyük... Yanımdan geçen birine (Siz neden benden büyük görünüyorsunuz?) dedim. O da bana: (Oğlum ben seksen yaşında adamım, babanla alay et) dedi... Doktor neden kendimi küçük gördüm, anlatın allasen... Hadi...

CEVAP — Hım... sizde Kompleks İnfiorite, yani aşağılık duygusu var... Bu duyguya kapılanlar toz olmuş demektir. Tedavisi aşağıdadır: Uzun boylu adamlarla arkadaşlığı kesin... Ka-tiye büyük kelimeleri kullanmayın... Onun yerine (iri, kocaman) gibi kelimeler kullanın. Bir de her sabah kalkar kalkmaz aynaya bakıp (Boya bak, hıyar gibi) diye kendinizi oyalayın... Bir haftaya kalmaz ortadan yok olursunuz.

SUAL — Benim derdim de başka doktor... Umumi yerlerde birden beni bir kasıntı tutuyor... Ama ne kasıntı, aklın durur doktor... Tabii, utanıp kaşınmıyorum... Fakat deli oluyorum kasıttan... Bu yüzden umumi helâya bile giremez oldum... Lütfen çaresi... Çünkü kalbimde yâresi...

CEVAP — Bu gibi kasıntılara biz umumi kasıntı deriz, yani lâtince (Labucim da bines)... Sokrat da umumi kasıntıya müptelâydı... Bunun çaresi kaşınmaktır... Utanmayıp her yerde kaşınacaksınız... Kaşına kaşına, hem siz, hem de çevrenizdekileri alıştıracağız... Zamanla onlar da kaşınacaklar... Bir de kanınız dönmüştür, gelin sizi bir ters yüz edelim... Vizitemizi biliyorsanız, pazarlık yoktur...

saniyorsun?... Geçen gün Yeni-kapı'da seni bir dövdürecektim ama kalbim kaldırmadı... Şemsettin beni gene sevsene. Sana kaçarım, ne olur beni al... Biraz da bizde kal... Babam halamlara gitti... Hamdi ağbının opele atla beni kaçır... Kaçmayan namus-suzdur... Tosunum benim. Oh meğer aşk bir kız nasıl da izzeti nefesine düşkün yapmıyormuş... Senden ne olur ki... Sarhoşa me-

ze bile olmaz... Sersem kafalı... Bir daha benim adımı anma... Seni sevmiyorum işte... Duy işte... Ekrem'i seviyorum... Evleneceğim inadına onunla... Senin oldumsa kimsenin de olmayacak mıyım sankim... Elveda Şemsettin. Sahl yahu sen neden beni kirllettin?...

Eski sevgiliniz ve mâzide kalan
Makbule Gönülveren

HAYATINIZI ANLATIN

Sürmeli Leylâ :

Adım Leylâ, bir gözüüm şeh-lâ... Bilmem ne gününde dünyaya gelmişim... Beni dünyaya getiren bırakıp gitmiş... Önce Kileftecilerden Keski Mustafa'nın yuvada arakçılık, cepçilik üzerine ilk ve orta tahsilimi yaptım... Hocam Bohçacı Ayşe'nin bilhassa üzerimde durmasıyla birinci

sınıf cepçi olarak sertifika aldım... İlk ismi Boğaziçi'nde İstinye vapur iskelesinde bir turist grubundan aldım... Ondan sonra (başkalarının cüzdanları hakkında ilk fikirler) adlı tezimi hazırladım... Tezim dünya yanke-siciler birliğinde ödül aldı... Avrupa'ya davet edilip Napoli'deki yüksek cepçilik kolejinde ihtisas yaptım... Bu arada Onasis'in el-mas işlemeli saatini iyi ettim... İstanbul'a döner dönemde kendi mesleğimden Kılçık Hamdi ile evlenip mesut bir yuva kurdum... Kocamın sık sık içeri düşmesi ol-masa evliliğimiz pürüzsüz geçti sayılır... Ben de bu arada zabıta fişlerinde boy gösterdim... Na-mım Sürmeli Leylâ'ya çıktı... Hayatta en büyük zevkim bayram-larda yüklü bir cüzdan çarpmak-tır... Romanlardan Arsen Lüpen, artistlerden Boris Karlof, yemek-lerden kaçamaktır... Üç çocuğumdan ikisi papelci, biri üç kâ-gıtçılıkta karar kıldı... Benim i-çin en büyük saadet, onların da bizim gibi zabıta kaydına geçip resimlerinin bizim yanımıza va-pıştırılmasıdır.

PARKLAR

YILDIZ PARKI :

Kuytu köşelerde tatlı muhabbet... Basıl-maya karşı her ağacın altında sis bombası, musta, tabanca, bıçak — Terbiyeli bahçıvan-lar... Her çeşit seyyar satıcı... Öğleden sonra babaları tarafından yakalanan çocuklardan da-yak korusu. — Konsumasyon yoktur, neşe, muhabbet çoktur...

Dikkat geceleri park kapalı olduğundan girilecek yeri iki buğuğa gösterme şirketine müracaat. — Ahmet Yolbulur ve çetesi. —

GÜLHANE PARKI :

Gariban, berduş, lotaryacı, ciğerci, kilef-teciler için biçilmiş kaftan... Her gün kuytu köşelerde papçılık, hızlı barbut, geceleri ne-şeli alemler... Orta oyunu, tepside göbek, du-manaltı olma fasılları, kabak çekme, seyyar berberler, en hain köfteçiler... Hayvanat bah-çesi... ile karışık akvaryum numaraları... May-mun taklidini maymundan iyi yapan Maymun

Sabah kalkıp da burnunu karıştırarak bugün nerede dalgamı geçeyim diyecek iş-sizlere, tekaütlere, okuldan kaçan talebele-re, kendilerine aşklarını atacak bir yer a-ayan aşıklara rehberdir. — Başkası tara-fından kullanılamaz, yakalanan hakkında edebi şerh kanununun bütün maddeleri gaddarca uygulanır. — Hediyesi 35 lira-dır. — Amin.

Hakkı... Saat onikiden sonra eskilerden Tır-nak Hamdi tarafından tertiplenen büyük mey-dan kavgaları... Terkedilmiş yavrular tarafın-

dan konser... Hain babalar, mazlum anneler... Sarayburnu kısmında saatte bir intihar etme yarışları...

Giriş Belediyece 50 kuruş, bizce bir tek-likdir... Haracını vermeyen Gülhane'de kalır... Anlarsınız ya...

DOLMABAĞÇE PARKI :

Her türlü ecnebi kral, kraliçe, prens, pren-sesin geçit resimleri... Ecnebi filoların asker-leriyle ince pazarlıklar ve esrarengiz satışlar... Her kanepede ayrı bir edebiyat... Maç günle-rinde içeri giremeyip dışarda kalanlara maç tafsilâtı... En güzel gol sesleri... Meydan saa-tinden saat âyarlama kursları... Acele kızla buluşup otobüse atlanacak mahaller... Tekait-lere tarihî hâtralarını anlatacak tecrübeli yan-kesici ekipleri... Yerde para bulma yarış... Geceleri maçtan sonra hızlı maç kiritikleri... Toto doldurma... Turistlere otel bulma bü-ro-sunun şubesi. — Vaziyeti idare eden Muhsin Avantanibil. —

NOT: Tarihî toplar burdan kaldırıldığı için, boşuna yer aranmaması rica olunur...

Sımsıcak-bumbuz

YALÇIN KAYA

MALMÖ Hayvan Dostları Derneğinin salonunda önemli bir toplantı vardı. İsveç'in muhteşim şehirlerinden gelmiş yüze yakın vatandaşınız, doğum sancıları içinde olan Türk - Bilek Şirketi'nin ebeğini yapmak için toplanmışlardı. Çok bıyıklı, az bıyıklı, bıyiksiz, sert bakışlı, yumuşak yürekli, şüpheli, rahat, şakacı, alıngan, iyi veya ihmalkâr giyimli Türk işçileri o anda kendilerini Türkiye'de hissediyorlardı.

Toplantıya Güneş Işığınol adında genç bir makine mühendisi başkanlık ediyordu. Söz sırası hızlı A.P.'lilerden Ahmet'teydi.

— Efendim, dedi Ahmet, benim teklifim, bir ambalaj, bir zımpara, bir oto lastiği ve daktilo fabrikası kurulmasıdır. Söyleyeceğim bu kadardır.

Ondan sonra konuşan Halûk, vinç, cam ve çalar saat fabrikaları kurulmasını istedi. Söz alanlar çoğaldıkça, teklifler de çoğaldı: Aşk mektup kâğıdı ve zarfı fabrikası, minibüs

TÜRK BİLEK ŞİRKETİ

fabrikası, pipo ve ağızlık fabrikası, direksiyon ve havalı korna fabrikası, kâğıt mendil fabrikası, televizyon fabrikası, düdüklü tencere fabrikası...

Özcan Şimşekoğlu:

— Yahu, siz ne yapıyorsunuz? dedi. Bu kadar dağılmak olur mu?

A.P.'lilerden biri lâf attı:

— Ne yapalım, memleketin bunlara ihtiyacı var!... Senin paşan onca yıl bir şey yapmadı ki...

Başkan ihtarda bulundu:

— Lütfen politikayı bırakalım!

Özcan devam etti:

— Arkadaşlar, ben bu kadar çeşitli işin altından kalkılabileceğine inanmıyorum. Biz önce şuna karar verelim...

A.P.'liler atıldı:

— Hayır, katiyen!...

○

— Yahu, daha bir şey söylemiş değilim. Biraz sabırlı olsanız... Bence, yapılacak iki şey var. Bir: Değişik endüstri kollarına el atmak... İki: Tek endüstri kolunda işi geniş tutmak... İşte biz önce bunlardan birine karar verelim.

Ahmet'in yanında oturan Melih:

— Doğru! dedi. Kırk yılın başında bir Halkçı iyi bir şey çıkardı.

Özcan aldırınmadan devam etti:

— Haa, bir üçüncüsü: Değişik endüstri kollarında tek bir endüstri.

— Şimdi donları doldurdun işte!... dedi Melih. Değişik şeylerde tek endüstri nasıl olurmuş? Öksür de görelim.

— Satış endüstrisi...

Özcan'dan sonra söz alan İsmail, bütün teklifleri saçma bulduğunu söyledi.

— Arkadaşlar, dedi İsmail, Avrupalı, paradan sonra en çok neye önem verir?

Herkes bir şeyler söyledi. Kimi «temizliğe», dedi, kimi «giyim - kuşama» dedi, kimi «efendiliğe» dedi.

— Hayır, arkadaşlar, Avrupalı en çok yıllık iznine önem verir! dedi İsmail. Bu ne demektir?... Bu, biz parayı turizmle yatırmalıyız demektir. Barsak çalıştıracağınıza kafa çalıştırın biraz.

Ahmet:

— Ah be İsmail, lâfın doğru ama, senin hangi partiyi tuttuğun belli değil! dedi. Bunu bir anlasam, doğru musun, eğri misin, o zaman hemen söyleyirim.

İsmail bozuldu:

— Oğlum, ben keçi miyim, ille bir yere bağlı olayım?!... Sen lâfıma bak. Doğruysa doğru, eğriyse eğri! Particiliği ne karıştırıyorsun işin içine?

— Ne karıştırıyorsun olur mu? Ya teklifin altında bir şey yattıysa?

— Şimdi kimin yattığını söylerdim ama, neyse...

— Asıl ben söylerim kimin yattığını ulan!... diye bağırıldı Ahmet.

— Yahu, ben bir şey dedim mi? — Ben seni bilmez miyim, hıyar?! Başkan:

— Lütfen, arkadaşlar!... dedi.

Ahmet, başkana kızdı:

— Birader, sen de!... «Politika» yok, «ulan» yok, «hıyar» yok!... Eee, ne konuşacağız?

Özcan, oturduğu yerden seslendi: — İsmail kardeşimizin turizmle ilgili teklifi çok akla yakın.

A.P.'liler sevinçle haykırdı:

— Tamam! İsmail Halkçıymış.

İsmail:

— Hayır arkadaşlar, dedi, ben Halkçı değilim. Ben hiçbir ot değilim. Bakın şimdi size bir şey anlatacağım... Arkadaşlar, biz üç kız, altı erkek kardeşiz. Benim peder eski kulağı kesiklerden. Her devri yaşamış... Evvelki yıl «Ne olur ne olmaz» diyerekten bütün kardeşlerimi partilere taksim etti. Ama bir beni yazdıramadı. «Ailede bir de bağimsız bulunsun» deyip dayattım. Şimdi bir de Güven Partisi çıkınca, ne yaptı bizim peder, biliyor musunuz? Altmışlık anamı hâmile bıraktı. İyi mi?!... İster inanın, ister inanmayın! Bütün salon kahkahayla güldü.

Başkan ciddi görünmeye çalışarak:

— Konudan ayrılıyoruz, dedi.

İsmail, turizmin Türkiye için önemini anlatırken, vatandaşları onu ilgilile dinliyorlardı. Sonra sözü Namık aldı:

— Hadi canım sen de, otelcilik mi yapacağız?... Biz endüstriye el atmalıyız, endüstriye!... Bir kere adı büyük: Endüstri!...

Namık'ın konuşması, turizm lehindeki elverişli hayavı bir anda dağıtmıştı... Şimdi salondakilerin çoğu: — Öyle ya canım, yapacağımız işin adı biraz şey olmalı! diyordu. Sonra memleketin turizmden çok endüstriye ihtiyacı var.

Yerinden fırlayan İsmail bağırdı:

— Serser serser konuşmayın!... Memleketin turizme ihtiyacı yokmuş... İtalya ile İspanya nereden kazanıyor o kadar parayı?... Endüstriden mi?

— Fıstıklardan... dedi biri.

İsmail, seslenenin kim olduğunu keşfetmeye çalışarak söylendi:

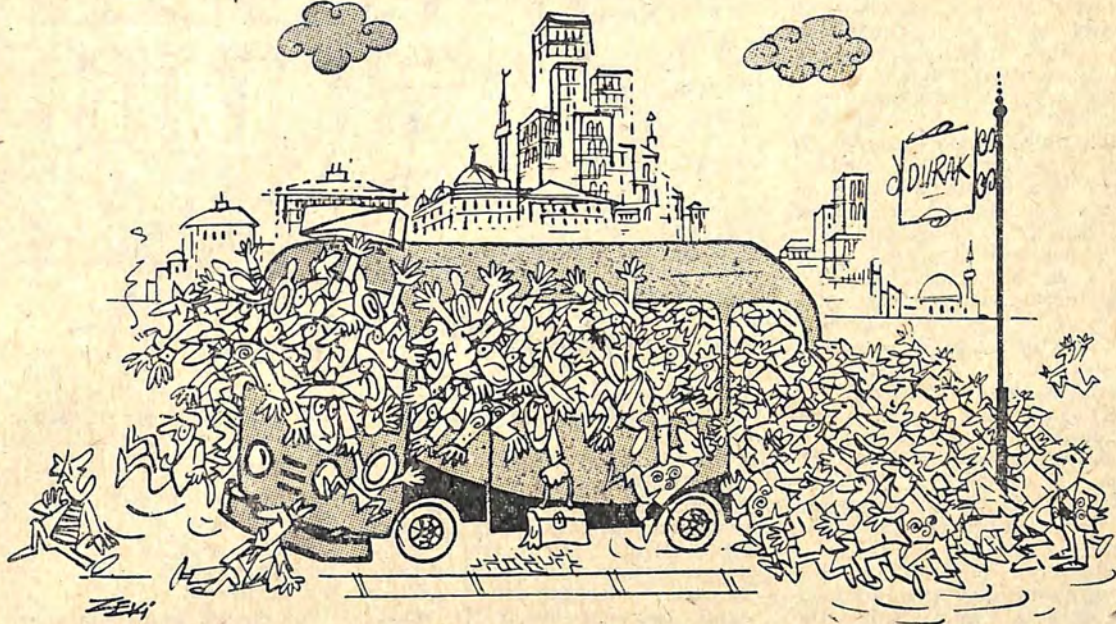
— Bak, küfrederin, arkadaş, kim sen! Ağzından bir lâf çıkar, sonra altı ay hapsedemezsin!... Nerede kalmıştım?... Ha, İtalya'ya ve İspanya'ya turizmin getirdiği fıstığı...

Kendisi başta olmak üzere herkes kahkahayı bastı.

SES REKLAM

(Ak.: 160)

— İlerleyin beyler... Ön taraf boş!

— Dilim dolaştı, dedi İsmail. E-
vet, ne diyordum?... Uzun lafın kısası,
turizmde çok iş var. Ama siz ille
de endüstri olsun diyorsanız, turiz-
min ardına takarız bir «endüstri»,
«turizm endüstrisi» olur çıkar. Ta-
mam mı?

Ahmet sataştı:

— Karyola gıcirtısı endüstrisi de-
sene sen şuna!

Öbür işçiler, Ahmet'e çıkıştılar:

— Ahmet, su kaçırma artık!...

Melih konuştu:

— Bu işe bir şartla evet derim:
Otele gelenlere evlenme cüzdanı so-
rulacak.

— Soramazsınız! dedi. Kanun ar-
tık otellerde evlenme cüzdanını mec-
buri tutmuyor.

Özcan:

— Onun kolayı var, dedi. Hocanın
birini otel kâtibi yaparsın; gelenleri
imam nikâhı muamelesinden geçirir.
Oldu mu, örünce kafa arkada-
sım?

Başkan:

— Lütfen, çizmeden yukarı çıkma-
yalım dedi.

İsmail atıldı:

— Yukarı çıkmak lâzım, arkadaş!
Bir konuşmadır tutturduk ki, boy
abdesti şart oldu.

Başkan:

— İsmail bey, dedi, sizin başkaca
söyleyeceğiniz bir şey?

İsmail «Aramızda abdest almasını
bilmeyen arkadaşlar var. Bizim top-
lantı ondan yürümüyor.» demek istedi.
Fakat sonra «Bana ne?» diye
düşünerek omuz silkti. Onun omuz
silkmesi, başkan tarafından «Başka
söyleyeceğim yok!» şeklinde yorum-
lanmıştı. Söz sırası kendisinde olan
Şevki kürsüye çağrıldı.

İsmail, başkana:

— Dur be birader, daha sözüm
bitmedi! dedi.

Şevki tekrar yerine oturmuştu. İs-
mail düşündü, taşındı, söyleyecek laf
bulamadı. Bütün diyeceklerini de-
mişti.

— Kusura bakma, başkan, bit-
miş!... Gel Şevki'ciğim!

İşçiler güldüler. Şevki söze baş-
larken:

— Arkadaşlar, dedi, ben de İsmail
gibi turizmde yanayım. Ancak tu-
rizm denen şey, öyle, kuyruk tak-
makla endüstri olmaz. Onu gerçekte
endüstrileştirmeliyiz.

Sesler:

— Nasıl?

— Çok kolay!... Bir kere, bizim
bir değil, birçok otelimiz olacak. En
aşağı on tane... Öyle değil mi?

Sesler:

— Öyle Eeee?...

— Bu otelleri kurmak için çimen-
to lâzım, demir lâzım, tuğla lâzım,
mobilya lâzım, doğrama lâzım, çar-
şaf, peçete, havlu lâzım... Oteller sa-
hilde olacak sanıyorum. O zaman
tekne lâzım, balık takımı lâzım. O-
tellerde hâtiye eşyası satılacak yer-
ler olmalı. Oralara hâtiye eşyası lâ-
zım. Lokantasına porselen lâzım, ça-
tal, bıçak, kaşık lâzım, tencere lâ-
zım, kazan lâzım, tava lâzım, süt,
tereyazı, zeytinyağı, margarin lâzım,
sebze lâzım, un lâzım, et lâzım, kon-
serve lâzım, hattâ masalar için çiçek
lâzım. Haa, meyva?...

Salondakiler:

— Uzatma! diye bağırıldılar.

— Uzatmıyacağım ama, bunlar hep
lâzım. Sonra otellere kumar salonu
lâzım. Bütün bunlar tamam diyelim.
Peki, Avrupalıyı oraya nasıl çeke-
ceksin?... Broşür bastırmak lâzım...
Ve arkadaşlar en önemlisi, özel bir
seyahat şirketi kurmak lâzım. Uçak
kiralayacaksın, otobüs tutacaksın,
bir şeyler... İşte arkadaş, bütün bun-
ların ayrı ayrı endüstrisini kurmak
da lâzım ki, bunun adı turizm en-
düstrisi olsun, sana para getirsin!...
Çimento endüstrisi, demir endüstri-
si, tekne endüstrisi, madenî eşya
endüstrisi, dokuma endüstrisi, kon-
servecilik, sütçülük, sebzeçilik, çi-
çekçilik, doğramacılık, hâtiye eşyacı-
lığı vesaire...

Bütün üyeler, Şevki'yi ayakta al-
kışladılar ve «Oldu bu iş! Kafalı ço-
cukmuş. Şak diye oturttu. Aferin!»
dediler.

Başkan, usulüne uygun olsun diye
teklifi oya koydu... Oybirliği...

Kararı Türk basını vasıtası ile
halka duyurmak için bir bildiri ha-
zırlamayı düşündüler. Bunun için
muhtelif taslaklar ileri sürüldü. İş-
çi Partililer, teşebbüsün, «toplum»
yararına olduğunun belirtilmesini ist-
iyorlardı. Salon karıştı. Halkçılar
«karma ekonomi» yararından söz aç-
tılar.

A.P.'liler:

— Hayır, özel teşebbüs!... diye
kestirip attılar.

Tartışmalar uzayıp gidiyordu. İs-
mail fırladı:

— Arkadaşlar, bırakalım katakulli-
yi! Kinnin eşeğini boyayıp kime sa-
tıyoruz?... Elin adamı küçük bir ka-
sap dükkânı açar. Arkasından baş-
lar: «Ben memleket hizmeti yapıyo-
rum!» Ne toplumu, arkadaş; ne özel
teşebbüsü?!... Ben bunu kendi ke-

Yazısız

sem için, kendi yararım için yapı-
yorum. Siz de öyle yapıyorsunuz...
Bakmayın, size «he» dedirtmek için
demin ben de «Memleket turizmi»
falan filân diye bir sürü laf ettim.
Ne memleket turizmi yahu?!... Ben
keseme bakarsın!... Hadi birinizden
biri hissesini topluma veya memle-
kete bağışlasa ya!... Yahut özel te-
şebbüse... Yaş, değil mi?... Bunun
için, o bildiri midir, ne karın ağrı-
sıdır, ona her şeyi dobra dobra ya-
zalım.

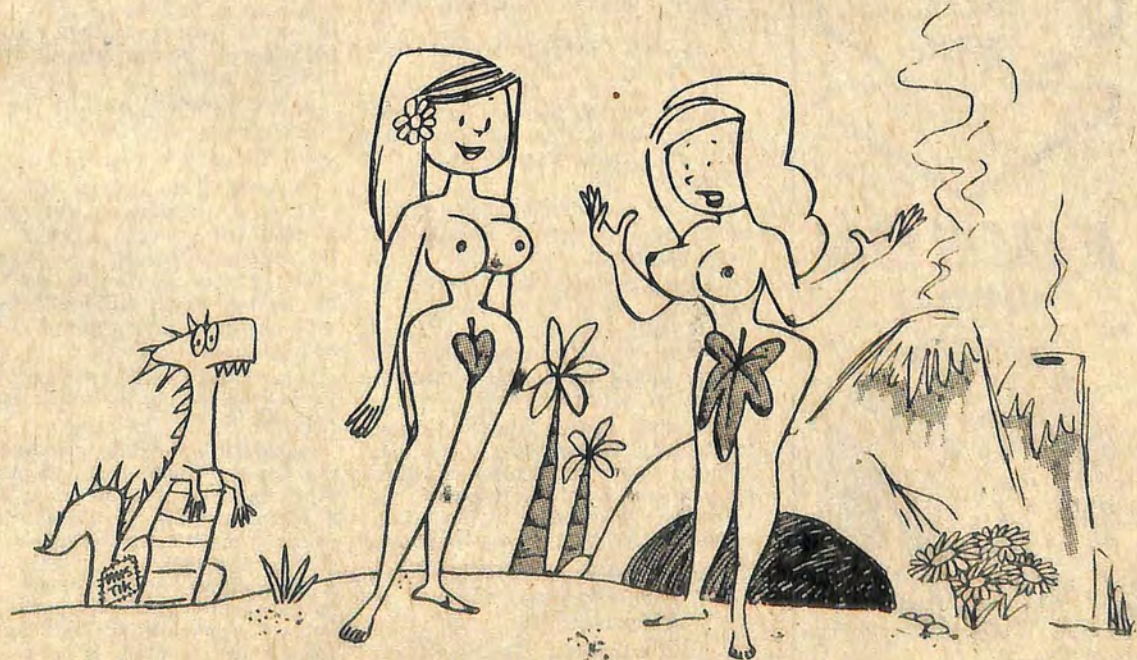
İsmail'e yapılan sevgi gösterisi,
Şevki'ye yapılanı kat kat aştı.

Hazırlanan bildiri şu şekilde baş-
lıyordu:

«İsveç'te çalışan Türk işçileri ta-
rafından kurulan Türk - Bilek Şir-
keti, sırf kendi mensuplarının birik-
tirmiş oldukları paraları değerlendir-
mek maksadı ile Ege veya Akde-
niz kıyılarında...»

Yalçın KAYA

TAŞ DEVRİ :

— Kocam çok kıskanç, mini etek giymeme izin vermiyor.

KORSİKA'NIN ıssız bir köşesindeki çamların altına çadırımızı kurarken, arkadaşım Armand'la birlikte sevinçten uçuyorduk. Kadın denen yaratığın kaprislerinden, dır-dırlarından uzak, gönümüzce bir tatil geçirebilecektik nihayet. Kararımız kesindi. Birakın insanın dışısını, hayvanın, böceğin dışısını bile çadırımızın yakınlarına uğratmıyacak. Zira saç uzun, eteği kısa mahlûkların ellerinde oyuncak oluşumuz yeterdi artık. Hele sonuncusunun oynadığı oyunu hiç unutamıyorduk. Zavallı Armand, zavallı ben... Elin iki paralık kızı, kendisine candan bağlandığımız, sadakatinde emin olduğumuz sırada üçüncü arkadaşımızla kaçmasaydı, biz iki sersem, kızın ikimiz de aynı anda idare ettiğini daha yıllarca anlayamıyorduk.

Şimdi İtalya'nın kimbilir hangi köşesinde aynı kızın hazırladığı yaldızlı boynuzları takmakla meşgul olan üçüncü arkadaşımızı kahkahalarla anarak, Armand'la birlikte çadırımızı kurduk. Uzandık battaniyelerimizin üzerine. Oooh, dünya varmış be!

Birinci hafta iyi geçti. İkinci haftanın ortalarında kalblerimizdeki kadının düşmanlığı, yerini kadın özlemine bıraktı. Üçüncü hafta yükselen dalgaların beyaz köpüklerinden, ağaçlarda kıpırdaşan yapraklara kadar her şey, birer Venüs kesildi gözlerimizin önünde! Bakışlarımızı nereye çevirsek, karşımızda bir kadın görüyorduk. Çamlar birer kadın, uzaktan görünen telefon direklerinin her biri birer kadın, hattâ kıyıya çekilmiş sandallar bile kalçalarını

oyната oynata yürüyen birer kadındı!

Üçüncü haftanın sonunda ortalığı alt üst eden karayel, kadını hâyallerimizi de alt üst etti. Dalgaların uzaklardan getirdiği enkaz parçaları sahile vuruyor, kıyıyı aşan sular kamp sahamızın eteklerini yalıyor. Bu sırada, kuduran dalgaların içinde bocalayıp duran bir sandal gördüm. Armand'a:

— İçinde insan fark ediyor musun? diye sordum.

— Bilmem, dedi, şimdiye kadar boğulmadılarsa, mutlak sandalın içindedirler. İşte bak, sandaldan hızlı gideceğini sanan biri de, yüze yüze geliyor.

Gösterdiği yere baktım, bunun sahilden bir kaç yüz metre uzakta, canını kurtarmak için sularla boğuşan bir kadın olduğunu anladım. Güçlüğüle su üstünde durmaya çalışan kadın, bir ikinci kadını çekmeye çalışıyordu. Sonunda bir küçücük adacığa çıkmayı başardılar. Başardılar ama, o kimsesiz adacığa kalmaları, soğuktan ve açlıktan ölmele demektir!

Küçük kaygımıza atladığımız gibi küreklere asıldık, saatler süren ciddi bir savaştan sonra da adacığa vardık. 16 yaşlarında gösteren genç bir kızla, genç bir kadını bunlar. Kız, bir yandan soğukun, bir yandan korkunun etkisiyle tir tir titriyordu. Dönüşümüz yirmi dakika sürdü. Dişleri birbirine çarpan kıza kollarıma alarak, lastik minderlerimizden birinin üstüne yatırdım. Ablası friksiyon yaparken, Armand da çay hazırlıyordu. Bu genç, güzel, nârin, tatlı kıza kurtardığım için, garip bir gurur duyuyordum. Armand'la birlikte hemen paçaları sıvayıp, aslında bir bekâr kampı olan teşkilâtımızı, bu iki kadın misafirimizi incitmiyecek bir şekle sokmaya başladık.

Gece oldu. Genç kız uykuya dalmıştı. Ablası:

— Jef meraklı deli oluyordur, dedi. Bir yolunu bulup, mutlak yanına gitmeliyim. Hem zaten uzak da sayılmaz. Orman yolu ile ancak iki kilometre tutar.

Kadının «Jef» dediği, zengin bir iş adamı olan kocasıydı. Kalktı. Gitmeye kararlıydı.

— Bana bir cep feneri verin yeter, dedi.

Arkadaşım:

— Alay mı ediyorsunuz, diye cevap verdi. Bu havada, bu karanlıkta sizi yalnız bırakır mıyım?

Armand'la kadın, lâcivert gecenin içinde kayboldular. Ben, küçük kıza beklemek görevini üstüme aldığım, çenemi dizlerime dayamış oturup duruyordum. Tam dalmak üzeriydim ki, küçük inlemeye başladı.

— Neyiniz var, hasta mısınız?

Tek kelimeyle cevap verdi:

— Korkuyorum!

— Korkmayınız. Burada hiçbir tehlike yok. Hem bakın, ben de yanınızdayım.

Kısa bir sessizlikten sonra:

— Sizden bir şey isteyebilir miyim? diye sordu.

— Buyrun...

— Korkumu yenmek için size sarılabilir miyim?

Benim cevap vermeme fırsat bırakmadan yanıma sokulup, boynuma sarıverdi!

On dakika kadar geçti geçmedi, yeniden inlemeye başladı.

— Yine neyiniz var?

— Üşüyorum!

— O halde şu torba yatakların birine girin.

— Yalnızlıktan korkuyorum. Siz de aynı yatağa girin!

— Deli olmuşsunuz siz. Rica ederim bu gibi şeyleri silin aklınızdan!

Elektrik fenerini alarak, torba yatakları inceledi:

— Fermuarını açarsak, tek yatak haline gelebilir.

Bu küçük katırın inadı ile nasıl başa çıkabilirdim? Üstümde sadece mayo vardı. Küçüğün üstündeyse Armand'ın kocaman gömleği ile bacaklarında küçücük bir kilot... Petrol lambasının dalgali ışığı uzun kumral saçlarına vuruyor, çıplak bacaklarında gölgeler oynasıyordu. Aman Yârabbi... Ben bununla mı yatacaktım? Hayır, hayır; fırtınadan korkan bir çocuktan faydalanamazdım. Sonra, bir daha onun yüzüne bile bakamazdım utançtan.

Küçük kız yatağa girmiş, boynuma sarılmıştı bile! Göğüslerini göğsüme yashyor, çıplak bacaklarını benim bacaklarıma sarıyordu.

— Canım siz hiç rahat duramaz mısınız?

— Korkuyorum!

Hem kızın küçüklüğünü, hem de arkadaşımın birlikte verdiğimiz «Kadınsız bir tatil geçireceğiz» sözünü hatırlayarak arkamı döndüm. Kırgın bir sesle sordu:

— Bana kızdınız mı?

— Hayır.

— Yüzünüzü dönün öyleyse.

Fırtına çadırın dışında inliyordu. O, denizin dalgalarıyla; ben, içimdeki dalgalarla boğuşuyordum. Kız, beni baştan çıkarmak için ne mümkünse yapıyordu; ben, bir daha hiç bir zaman gösteremeyeceğim bir irade ile onun oynamalarına karşı koyuyordum.

Nihayet sabaha karşı kızcağız yorularak uyudu da, ben biraz rahata erdim.

Gürültülü bir şekilde uyandırıldığımız zaman, güneş bir hayli yükselmişti. Genç karısıyla Jef ve Armand, karşımızda dimdik duruyorlardı. Kulaklarıma ilk çarpan kelime, «Alçak!» oldu. Sonra, «Sersemi», «Namus düşmanı» öncesine eklendi. Görünüş aleyhimdeydi. Boynuma kollarını dolayan küçükle aynı yatağa yatıyordum. Kendimi korumak için henüz ağzımı açmışım ki, uyanan küçük daha önce davranıp, beni parçalamak için bekleyenlere:

— Korkmayın, dedi. Birlikte kalacağım adamın bana bir zararı dokunup dokunmayacağını anlamak için, sabaha kadar her çareye başvurup, her usulü denedim, sırtını dönüp yatmaktan başka bir şey yapamadı enayi! Sabaha kadar bir anakız gibi yattık durduk. Erkek arkadaşıyla bu ıssız yerlerde kamp kurana bir homoseksüelden hangi kadına zarar gelir ayol?

Sonra Armand'a dönerek ekledi:

— Merak etme, namusuna en küçük bir leke sürmeden, arkadaşımı aldığım gibi teslim ediyorum sana.

Bütün kahramanlıklar, güç durumda kalan şu iki kadına yaptığım bütün iyi niyetli yardımlar yerin dibine girsin! Bundan sonra kadın denen yaratık gözümün önünde boğulsa, kılımlı kıpırdatmıyacağım!

Armand'la yalnız kaldığımızda, geceki kahramanlık veya budalalığımı son derece pişman içimi çekerek:

— Tatilimiz bitti, dedim. Bu gece kampa yatmıyacağım. Şu beyinsiz kız, kanımı ateşledi. Bu gece limandaki meyhaneye gider, kendimizi unutuncaya kadar içeriz. Sonra da karşımıza çıkan ilk kıza... Homo seksüel olmadığımızı ispat ederiz.

G. Bideau'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

AZ SARFIYAT

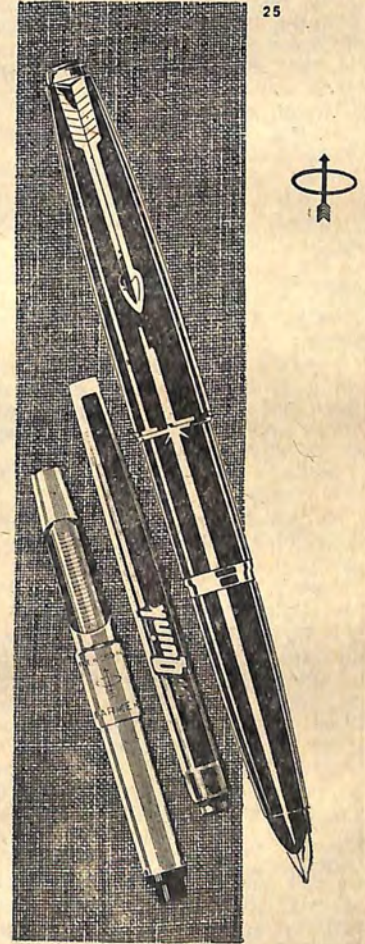
EDISON

BOL IŞIK

EDISON

AMPULLERİ

(İlançılık : 2435 — 162)

PARKER 45

Her öğrencinin seveceği dolma kalem

Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre kartuş veya pompa ile kullanma imkânı

İyi çalışmanın en güzel ve en makbul hediyesi bir Parker 45 dolma kalemidir!

(İlançılık : 2135 — 161)

fan fin fon ailesi

GİZLİ:
SEMİH BALCIOĞLU

18

ALEV YUTAN ADAM SAHNEYE ÇIKINCA, BİZİM TAKIM HESABI GÖRÜP GAZİNODAN ÇIKTI... ERTEŞİ SABAH BURHANLARLA YOLA ÇIKTILAR. (Burhanlar otobüs şirkettir. Özel bir maksadımız yoktur.) OTOBÜS 50 YOLCU, 500 VALİZ, 600 PARÇA EŞYA VE BİR O KADAR IVIR ZIVIRLA YOLA DÜZÜLDÜ.

Yüklerin devamı var ↑

HAYDİİİ... KONYA İS -
PARTA, BURDUR, İZMİR,
ÇANAKKALE, MALKARA,
KEŞAN, TEKİRDAĞ, İS -
TANBUL... AĞIR OOL...
GELEN VAAAAAR...

NIYE BU
KADAR KALA-
BALIK MİSTER
DOLAŞTIR.

MEVLANA-
DAN GELİYOR-
LARDIR. YOLDA
ÇOĞUNU SİLKE-
LERİZ MERAK
ETMEYİN...

BU KOKU
NE ?

MUAVİN
LAVANTA
SERPIYOR.

OTOBÜS 145 KİLOMETREDE ZİNK DİYE DURDU
VE ŞOFÖR MUAVİNE GESLENDİ

ARKA
SOL LÂSTİĞE
BAK BAKALIM
HÜSEYİN, BİR
İNME VAR MI ?

NEDEN
DURDUK ?

HER
HALDE BİRİ.
NİN ŞEYİ GEL
MİŞTİR

KİMİLDAMAYIN
YAKARIZ !..

EYVAAAAH !.
KÖR ABDULLAH
GETESİ

EŞKİYALAR. HER OTO-
BUS YOLCUSUNUN BA-
ŞINA GELİR KORKMA-
YIN SOYUP GİDER -
LER ..

BENİM
GRİBİM VAR,
SOYUNAMAM.

HERKES DIŞARI... NUMARA YA-
PANI TEMİZLERİZ BAYANLAR
ŞÖYLE, BAYLAR ŞÖYLE...
ŞOFÖRLE MUAVİNE GELİNCE
ONLAR DA ŞÖYLE, BÖYLE...
TAMAM MI ?

AYAĞININ ALTINI ÖPE-
YİM ABDULLAH ABİ.
ARABA YENİ SERVİSE
GİRDİ, HİÇ YOLUM
YOK...

Haftaya: Yolculuk var yanına...

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 39 —

En eyisi benim anamdı, babamı bi günden bi güne ceketli görmedim. Herif kış gününü bile ceketli, bi gömleknen geçirirdi. İki yakası bir olmazdı ki herifcağızın. Sebep klm? Anam. Adamcağız ölürken bile, anam kendini rahatlıkla öldürmez diye kalktı geldi de bu ırmağın kenarında öldü. Ama babam öldüğü zaman anamı görme:

«Vay gara gözlü Mısdafam, vay eyi yürekli Mısdafam» diye gendini yerden yere attı. Ulan Allahsız, ulan kitapsız, sağlığında herife bi günden bi güne gara gözlü Mısdafam dedin mi, eyi yürekli Mısdafam dedin mi? Ne gezer arkadaş...

Mucuk gözlü Mısdafa, İt yürekli Mısdafa... Herif gafasını yere goyunca, giymatlı oldu.

— Anan sağ mı? diye sordum.

— Ne gezer? Herifi orda da rahat bırakmamak için üç ay sona getti arkasından. Zavallı babam, Allah seni inandırırın, orda bi daha ölmek olsa, anamın yüzünde ölür de, geri gelirdi buraya. Sana diyeceğini, avratların aranı açık tut. Ben nelelerine şahit olmuşum, nelerine... Serde boyacılık var, çok evin içine girdim, çok namahrem gördüm. Bak, gafan eyi deelse anlatmayım ha!...

— Anlat, anlat, dedim.

— Bi keresinde Sugediği'nde bi eve getmişdim. Ev de zengin evi ha... Herif ağa deelse bile ağayın el sıkışmış cinsinden... Evin tavanını boyayacaktım. Bizim iki ayaklı merdivenler olur, onu goydum odanın ortasına. Maksadım, önce tavanın tozunu alacağım ki, bizim boya piyastos olmasın. Maraklıyım ben işime. Neyse gardaşım, başladım tavanın tozunu almaya. Şunu da söyleyim ki gardaş, namusluyumdur ha... Yani ya, benim iş için girdiğim evde, hemen o ailenin reyli kesilirim. Neyse, onu da anlatırım sana... He, ne diyordum, elimde bez tavanın tozunu alıyordum. Avrat öteden geldi:

— Eyi silmiyon, dedi.

— Nesı varmış sildiğimin? dedim.

— Toz geliyor, dedi.

Avrat da ne avrat hanı... İsdanbıl avratı gibi her tarafı gaymak. Nere-sine baksan, başka bir avrat. Hani derler ya, otuz avrada bedel diye, öyle bi avrat işte. Neyse gardaşım:

— Bacım, eyi siliyorum, dedim.

— Yok, silmiyon, dedi.

— N'edek (1) öyleyse, tavanı yere endirek de öyle mi silek?

— Sen in aşağı, dedi.

— Niye enecemişim?

— Ben silecem.

Hoppala!...

— Sen silemen, düşen, dedim.

— Silerim, dedi.

— Silemen...

— Silerim...

Allah seni inandırırın Elâzizli hemşerim, aklımın gıyısına bile kötülük gelmiyor.

— Düşen, geberirsen garışmam, dedim.

Endim, geçtim kenara, bi cara yaktım. Avrat eline bez aldı, dir-

mandı merdivenlere. Ben korkuyorum düşecek diye... Ulan, keklık gi-bi sekmesin mi avrat? Bir de baktım, tepede... Hay bakmaz olaydım... Avradın yerine benim başım dönmeğe başladı. Nasıl dönmez gardaşım, nasıl dönmez?... İki dene bacak ki, ne duydum öylesini, ne gördüm öylesini... Gözüm, oraya yapışır galır diye, hemen başımı çevirdim. Kendi kendime:

— Ulan avradın gocası bi gelse de, gurtulsak bu kötü vaziyetten, diyom. Ne dese beğenin?

— Şu bezi ıslat...

Ulan, oturduğum yerden kalksam mı, kalmasam mı?

— Duymadın mı?

— Sağır değilik ya?

Heç duymaz olur muyum? Kalk-

tım, bezi helkenin (2) içinde yıkadım. Ne dedim gardaşım, namuslu adamım ben. Başım yerde, merdivenleri çıkıyorum...

— Ver, dedi avrat.

— Al, dedim.

— Versene ayol!...

— Al!...

Ne biliym ben, mahsustan almıyormuş bezi. Gafamı bi galdırıym ki... Allah!... Zor yakaladım merdivenin basamağını. Alında damgası yok ki, meğer avrat o biçimmiş. Bana dank diye:

— Nasıl, güzel bacaklarım? demesin mi?

Hadi, gel de şimdi çirkin de... Adamı cehennemde yakarlar:

— Güzel, dedim.

— Tut, dedi...

Elimi uzattım. Ben zannediyorum ki, bezi verecek. Aptal gibi bekliyordum.

— Tutsana ayol!...

— Ver de tutayım.

— Burnunun ucunda, dedi.

— Ne?

— Bacaklar...

N'oldum gardaşım, titrememden nerdeyse avrat düşecek aşşaya... Tuttum.

— Sıcak mı? diye sordu.

— Alaf gibi, dedim.

— Çekil, ineyim de sona silek, dedi.

İnanın mı gardaşım, meğer avradın maksadı tavanın tozu deelmış. Kendi tozunu alıracakmış gahbe...

Akşam herifi eve gelince, avradına sordu:

— Nasıl güzel yaptı mı? dedi.

Benden evvel davrandı avrat:

— Bi güzel yaptı, bi güzel yaptı ki, sorma, dedi.

Adam, avucuma parayı sayarken ne dese beğenin:

— Oh, eline sağlık arkadaş, çok güzel yapmışın!...

Halbuki o boya, dinime en kötü boyadığım boya olmuştu. Biz artık öteki odaların tavanlarını boyarken, her gün bi güzel toz aldık...

Ne diyordum, namus diyordum deil mi? Sen bakma, bunda avrat namussuzmuş, ben napiym? Bi kere-side, bi zahireci var, Osman ağa, o çağırıştı beni dükkâna.

— Hadi eve gidek, boya işi var, dedi.

Kalktık eve geldik. Adam gapıyı çalar ses yok, çalar ses yok. Neden sonra bi kız çıktı gapıya. Herif çıkıştı:

— Niye açmıyon gapıyı?

Ne biliym, ben onu herifin gızı sanmıştım. Meğer avradıymış. Ama Allah var ki avratla bi telâş, bi düzensizlik... Durduğu yerde durmıyor. Herif, şunu boyayacan, bunu boyayacan, diyor ama benim gözüm avratla. Gıcığım (3) getti bi kere... Bu avrat niye sıcıyor olduğu yerde. Hop hop sekiyor, guş gibi. Sona, herif odanın köşesindeki boyaları gösterdi:

— İhi boya, şurayı vişne çürüğü, şurayı da grem yapacan, dedi.

Evelallah ben onun vişne çürüğü dediği yerli grem, grem dediği yerli vişne çürüğü yaptım o ayrı mesele ya, esas mesele başka. Neyse herif getti. Avrat dolandır köpek gibi etrafımda. Bi şey söyleyecek olur, söyleyemez. Boyaları garışdırırım, avrat hop oynar, başımı çevliririm avrat hop oynar, fırçayı sürerim avrat hop oynar...

— Bacı, hasta mısın? dedim.

— Yoo, dedi.

— Ölese, ne demlye kalkıp kal-kıp oturuyon?

Meğer işin içinde iş varmış. Garşıdaki dolabı boyamak için bi gapığına asılınca, ne görsem beğenin? Cıscıblak, tüyü bozuk bi oğlan...

(Devamı var)

(1) Ne yapalım.

(2) Kova.

(3) Sinirine dokunmak.

iyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat:3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 23284 — 158)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Mantık

— Evet burası yatak odası amma, bu işaretin ne demek olduğunu bilmiyor musunuz?...

Müstakbel baba doğum evinin bekleme salonunda, bir aşağı bir yukarı dolayıp duruyordu. Bir kaç dakika sonra, kucagında yeni doğmuş üç bebekle gelen hemşire:

— Kendinizi büyük bir sürprize hazırlayın mösyö, dedi. Karımız üçüz doğurdu!

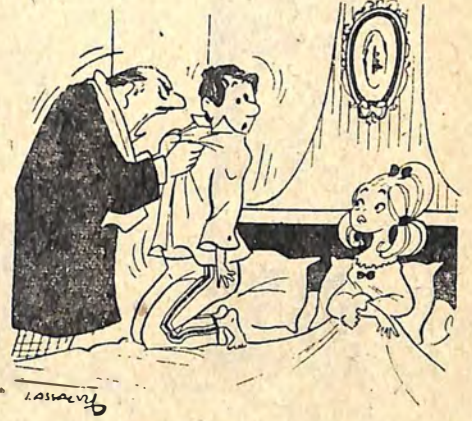
— Ne diyorsunuz!

— Evet, bakın... Yalnız seçme işini size bırakıyoruz, hangisini istiyorsunuz?

— Anlayamadım! Hem karımın üçüz doğurduğunu söylüyor, hem de çocuklardan hangisini istediğimi soruyorsunuz. Diğerleri bizim değil mi yani?

Hastabakıcı nazik bir tebessümle:

— Madam sıralarını biliyor da, çocukları karıştırdı, dedi. Bana da: «Al bunların üçünü de götür, o hangisinin kendinden olduğunu belki benden daha iyi bilir» diye tenbih etti!

— Kocanızın bu kadar kaba olacağı hiç aklıma gelmezdi!

Görmek başka

Kasaba giden kadın:

— Bana bir kilo, 377 gram et keser misiniz? dedi.

Kasap, etin bu garip miktarına önce şaşıtı, sonra da kadının belki özel bir yemek pişireceğini hesaba kattı. Göz kararıyla bir parça kesti, tarttı, 1 kilo 300 gram geldi. Bir parça daha kesti, teraziyi attı, bu sefer 1 kilo 350 gram geldi. Kestiği üçüncü parçayı da ekleyince ibre, 1 kilo 380 gramı gösterdi.

Zar zor 1 kilo 377 gramı tutturdu kasap. Sevinçle sordu:

— Eti paket yapıp size mi vereyim, yoksa evinize mi göndereyim madam?

Kadın gayet rahat:

— A, hayır hayır, dedi. Et almayacağım bugün. Az önce beni tartan eczacı, «Onbeş günde 1 kilo 377 gram vermişsiniz madam» dedi de, 1 kilo 377 gram etin ne kadar tuttuğunu şöyle bir göreyim dedim!

Değer

Son derece çirkin ve ahlâkı da o nisbette kötü olan bir kadından bahsediyorlardı... Antoine:

— Her şeye rağmen bu kadında hoşuma giden bir şey var! diye haykırdı.

— Nedir?

— Benim karım olmayışı!

— Oooo, maşallah!... Sizin ikizler geçen yıldan beri epey büyümüşler!..

Faydalı kitap

Kitap satıcısı evin kapısını çaldı, karşısına çıkan genç kadına:

— Günaydın madam, dedi. Sizi son derece ilgilendirecek bir kitabım var. Almak ister misiniz?

Kadın şaşırdı:

— Beni çok ilgilendirecek bu kitabın ismi neymiş bakalım?

— «Eve geç dönenler için bahaneler kitabı!»

— Bu kitapla benim çok fazla ilgileneceğimi nereden biliyorsunuz?

— Az önce bir tane de kocanız aldı da...

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

— Evet efendim. Fakat stenoyla değil, konuşarak!..

Yazısız

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

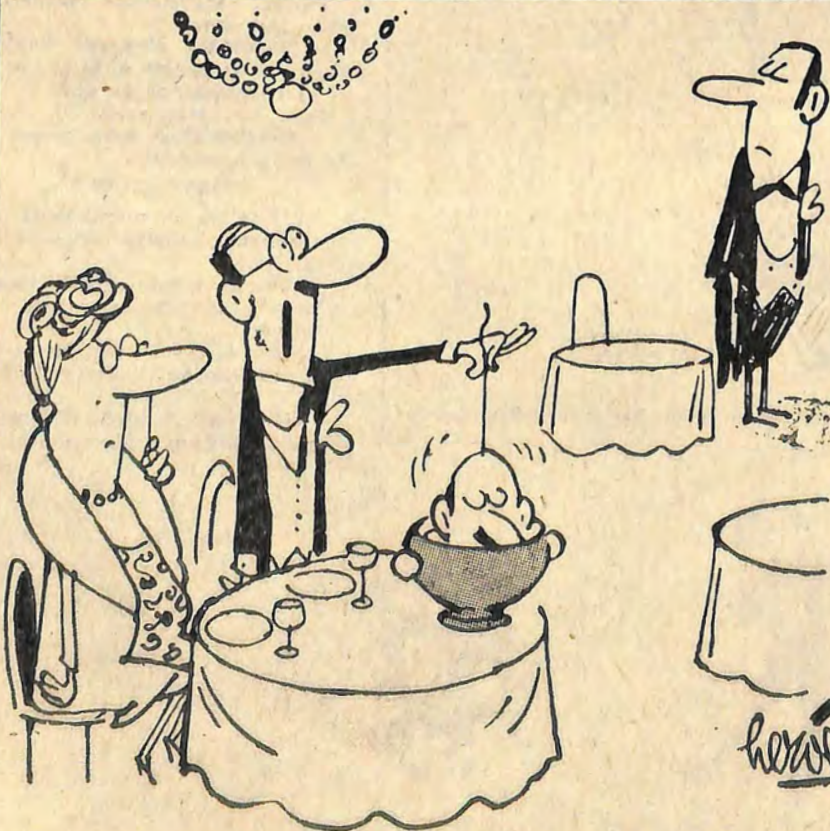
- BENİ Mİ ÇEKİŞTİRİYORSUNUZ ?
- BU DURUMDA BAŞKA İŞİMİZ YOK TA SENDEN Mİ BAHSEDECEĞİZ !

- YÜRRÜÜ YATAĞA !..

- DÖNERSEM USLU DURACAĞIMA SÖZ VERİYORUM . SADECE TEK GÖZLE BAKARIM .

- GARS0000N !.. ÇORBADA BİR SAÇ ...

- BİR FALCI KALBİNİN ÜSTÜNDE BEN OLAN BİR KIZLA BÜYÜK BİR AŞK YAŞAYACAĞIMI SÖYLEMİŞTİ DE...

Yaprak Dolması

**UFA ile
yapıldığı
takdirde
harika olur**

UFA, Türk yemeklerine
ve tatlılarına
en uygun margarindir.
UFA'nın tadını alanlar
bir daha başka margarin
kullanmazlar.

UFA – üstün lezzetli margarin

Akbaba

— NE O , BOYNUZLANMAK MI İSTİYORSUN ?

— BOŞUNA BEKLİYORUZ , BU ENAYİ HERİFİN
BİR ŞEY YAPACAĞI YOK !

— NİYE İSMİMİ KULAĞIMA SÖYLEYECEĞİNE , DUDAĞIMA SÖYLÜYORSUN ?